

Iva Adamcová

TEPLICE
21.2.2015

Iva Adamcová – Teplice 21.2.2015

Každý člověk má v sobě úplně stejného Boha. Proto ze začátku, před těmi tři a půl lety, já jsem začala s takovými primárními informacemi tak, jak mi to Otec dovolil, aby jsem vám řekla. A některé ty moje informace byli maličko zkreslené, protože já jsem vám třeba ze začátku vůbec nemohla říct, že nemáte vůbec žádnou svoji vůli, a že ve vašem DNA všechny vaše reakce na kohokoli, nebo na jakoukoli situaci jsou nastavené, protože by veliké procento z vás, kteří mne potom mohli slyšet, by mne také slyšet nemohli...

Takže vidíte, jak tady, když jsme na konci prstence 3D, jak vlastně naše planeta prochází do 5D (Ivanka ukazuje na obrázku), bylo také samozřejmě vypočítáno, a předpokládalo se to, protože Vědomí Otce je nesmírně čisté a obrovské, předpokládalo se, že v tuto dobu a tenhle čas naše planeta projde do vibrací, které vlastně připravují první pozici pro to, aby první várka mohla být z této planety uvolněna. Ta planeta samozřejmě poletí dál, a za námi se vlastně dostane Vědomí Boha, které není tak vyzrálé, to znamená lidé, kteří si ještě neodžili ten svůj počet životů. Uvědomte si, že my sice mluvíme o počtu životů, ale ve skutečnosti až potom, až se vaše Vědomí spojí, tak uvidíte, že žijete jeden kontinuální život. Jenom se vždycky udělá stav hmoty ne-hmoty, hmoty ne-hmoty..., ale pokračuje se neustále dál, protože vy si vybíráte následnou svoji žitou hmotu s celým svým osudem podle odporů, které má hmota v DNA nastavené, to znamená, aby jste se učili, nejde to obejít.

Já jsem včera měla návštěvu, byl to pán, manžel jedné mé kamarádky, byl strašně fajn. Ale on to nikdy před tím neslyšel, teď slyšel teprve základní přednášky. A ta moje kamarádka o to velice hodně stála, aby se mnou mluvil. A já jsem jí to velice ráda splnila. Mluvili jsme spolu šest hodin. A on tak skákal z toho Vědomí - hup sem, hup tam... Vždycky říkal: „Jo jo jo, to je pravda, ale to je strašné, to utrpení tam...“ Já mu říkám: „Podívejte se, uvědomte si, že když vy budete koukat někde tamhle v televizi na dítě v Somálsku, to dítě se tam chtělo narodit, to vědomí toho utrpení si musí prožít, aby odložilo ty své věci. A jestliže vy by jste ho z toho vědomí vytáhl, vy byste vlastní vůlí zamezil pokroku toho človíčka, a to nejde, a také proto vám to nebude dovoleno. A i kdyby jste se tisíckrát snažil ve svém osudu vašeho jména a těla, tak dostanete dardu.“

A dneska někdo na facebooku uveřejnil nádhernou věc, je to z knihy Jaroslava Duška, jak nádherně tam rozebírá slova, spojení slov touha pomoci: touha po moci. Vy se pak dopíkáte k tomu, že vy vlastně chcete posunovat něco. Ano, je to přesně tak. To je to samé, jako když já vám dneska podávám informace, protože z italštiny a latiny je informace „informare“, je to vlastně vaše vnitřní formování. A samozřejmě informace, které jste schopni přijmout. Máte pro to takové krásné škatulky a malinké komůrky ve vašem DNA. A proto přesto, že vás tady dneska je zhruba padesát, a já tady mluvím k vám všem, a tady se to také nahrává, a potom si to ti lidé, co nahrávají, mohou vlastně vyzkoušet, uvědomte si, a věřte tomu pevně, že každý z vás bude z toho mého povídání slyšet úplně něco jiného, podle toho, jak to bude navazovat na ty původní informace, které už v sobě máte uleželé, a na ty, které budou pokračovat. A věřte mi, že tak je to spravedlivé. Jakmile by jste chtěli slyšet víc, už je to vůle hmoty vašeho člověčenství, té

schránky, která by se snažila... To nejde. Nemůžete znát ani víc, ani méně. A je to vždycky v té správné hladině, protože vy máte totiž v osudu připravené různé zkoušky a různé scénky, které vám ta hmota tam předvádí, aby jste samozřejmě pochopili více věcí.

Já jsem slibovala vloni na Jalovci, že vám za nějaký čas budu vysvětlovat, jak budete vládnout své hmotě - a já k tomu pomalinku dolézám. Teď Ústecké přednášky jsou sice nahrávány, ale budou pozdrženy, protože vysvětluji vlastně Evangelium svatého Tomáše, který tak trochu unikl té církvi, protože on sám odešel do Indie. A je tam spousta věcí, které nebyly zkresleny, i když je hodně věcí zkreslených, a bylo všechno utajované. Nicméně vidíte, že i když to bylo utajované, bylo to dobře, protože všechny instituce, které tady kdy byly, i v té historii v minulosti, a nezáleží na tom jestli jsou církevní, nebo mocenské, nebo jakékoliv; tak všechny tyhle instituce samozřejmě spolupracovali s vědomím hmoty. I jednotliví lidé, kteří se v těchto institucích objevovali, dostávali od Boha inspiraci proto, aby se to vlastně ukrylo, protože stačí jenom, když vám podá potom někdo informace - a když budete číst ten samý text, tak v něm uvidíte úplně jiné věci - tak, jak se vám pomalu otevírají oči. Tady vidíte ty zázraky, které se dějí.

Takže, prvním krokem bylo před tři a půl lety, že jsem vám poskytla informaci, jak se Božství vlastně plynule dostává do hmotného těla. To vidíte na těch panáčcích - to je taková ta klasika, co jsem vždycky malovala. Šestá čakra, to je hladina 666, vás vždycky touhle hladinou všechny ty církevní a filosofické směry strašily, ale vy už moc dobře víte, že není čeho se bát, protože je to hladina hmoty. Satan sám je jeden z největších archandělů, protože on ovládá, a velmi dobře spolupracuje s Otcem, protože bytost, která nemá ego by se vůbec nic neučila, ona by stagnovala. A protože člověk, který žije pouze pět set životů, pouze. A vezměte si, že vy jste tady miliardy let na planetě. Napřed jste byli Vědomí, které bylo velice nízké a neživé, prošli jste si obdobím nerostů a kamenů..., protože DNA patří planetě, a vaše DNA v těchto stavech je třeba krystalovou mřížkou, to je zárodek DNA, na to všechno se samozřejmě dneska přichází, na tyhle informace a tyhle věci. Dále jste se potom vyvíjeli, odkládali jste to Vědomí po určité době. A vždycky jste si v každé té vrstvě toho Vědomí prožili to, co jste potřebovali, aby jste mohli pokračovat dál. Pak jste byli rostliny, řasy samozřejmě..., prvotní stav jedné jediné buňky, která se pohybuje, to už je vlastně vůlí té hmoty, která se potřebuje živit. Tudíž vlastně hmota neustále, a to vy víte, požívá hmotu. Úsilím a krok za krokem, když se vyvíjí bytost, a ona napřed neumí milovat, napřed stagnuje a útočí. Na všechny vrčí ta hmota, protože jí jde o přežití. Teď jste vlastně vylezli ze stavu zvířecích těl. Lidské tělo je také zvířecí, protože první tři čakry, což je velice dlouhé období, a máte to v sobě pořád - máte v sobě reakce, které zajišťují pud sebezáchovy, když je nebezpečí, tak tělo začne panikařit a začne utíkat, začne křičet a bát se, že zemře. Nicméně spousta lidí, kteří v tom neměli jasno, a to jsem se s tím také setkávala - s takovým názorem, že zvířata jsou vlastně lepší, protože nemají ego. To není pravda prosím vás, zvířata nemají rozum.

Člověk už pracuje, a ta práce skutečně osvobozuje, je to vědomá činnost, protože člověk, který skutečně najde zalíbení v práci a rád pracuje a dělá cokoli v prospěch

společnosti a všech, ten je na té nejvyšší úrovni, na jaké může být. Nikdy se nemůže překlenout do stavu duchovnosti lenoch, který by se vyhýbal povinností. Vy jste si to sem přišli skutečně odmakat v té hmotě, to si musí každý uvědomit. A dokonce i v tom Evangelium svatého Tomáše to tam je nastaveno, kdy Ježíš říká: Blažený ten, který si tady všechno odpracoval a našel dřinu a práci, protože ten našel život... To je vlastně smysl lidského života. A jsou tam věci, které velice, velice jemně dokreslují vlastně smysl toho, proč jsme sem přišli. Vy tím vlastně produhovňujete hmotu, musí to být samozřejmě nastaveno. Takže ten člověk se z toho zvířete zvedl a začal vědomě pracovat, a začínal mít samozřejmě intuici, protože jak se blížilo Vědomí Bohu, tak se přibližovaly ty schránky. A od jisté úrovně to lidstvo, někteří lidé, podle toho, jak byli vyvinutí, už začali tu intuici mít, to ale znamenalo jedno jediné, všichni v tom viděli něco podivného a nenormálního..., ale znamenalo to jedno jediné, že jste uměli najednou odečítat svůj program DNA. Jenže hladina, která se blížila třetímu oku, a vy moc dobře víte, že pod tím jsou dvě hladiny magií, je tam černá magie a bílá magie, tyto hladiny ale tu stejnou věc viděli jinak... Černí mágové, kteří nikdy neochutnali tu moc - a najednou ji měli: věděli o věcech, dostávalo se jim astrálních světů, které považovali za něco lepšího, i sami sebe, a i to, že tam můžou odejít... Oni si mysleli, že odcházejí do takzvaných „božských vod“, což byla jedna velká iluze. Tam je naopak ještě ve větší míře držel Satan, protože oni potřebovali odložit tyhle věci, a dobře to dělali. Pamatujte si, všiml jste si, že já vždy o každém, a vždy se k tomu vracím, a o všem říkám, že je to dobré? Ano, nikdo tady nikdy v životě v historii této planety neudělal nic špatně. Vy si pouze všim musíte projít, protože to božské Vědomí musí nalézt samo sebe přes zkušenosti nastavené jako v počítači.

Minulý týden, když jsme se vrátili z toho Ústí, tak den potom dávali Schindlerův seznam. To bylo něco tak překrásného. Já vím, že je to drsný film, ale tam byl nádherně zobrazený přerod z černého mágovství do bílého mágovství. Uvědomte si, že začátku ten Schindler vlastně de facto odcházel z černé magie – tam byla ještě vypočítavost, protože ze začátku se mu nedařilo vůbec žádné podnikání, takže on si vlastně vymyslel, že se spřátelí s těmi nacisty, tam si udělá kontakty, aby získal levnou pracovní sílu, protože chtěl vydělat. A ještě to dělal pro armádu, takže původní zdroj tam byl vlastně černý mág. Jenže jak postupoval čas, tak on si na ty židy zvykal, znal je velmi zblízka, znal jejich rodinné poměry, vztahy, začínalo se to tam překlenovat do takové té lásky, a přicházela blaženost z toho, že jim mohl pomáhat jakýmkoliv způsobem. Nicméně vedle něj byl člověk, který dělal drsně černou magii, to byl ten hlavní esesák, který tam jenom pro radost střílel z balkonu ty jednotlivé lidi... Takže on už vlastně věděl, jaký proces se v něm kdysi dávno odehrával v tom černém mágovství. Takže on měl na něho zbraň, vždy ta horní hranice je trošku jakoby vyvinutější a má páku na ty nižší. Takže mu říkal: „Hele, ty ale nejsi mocný, ty nejsi mocný vůbec. Kdybys byl mocný, ty bys mu to prominul, protože tím mu vlastně pak dáš takhle z milosti.“ A teď mu to začalo šrotovat, tomu druhému... A už zase byl konec, kdy on se loučí s těmi jedenácti sty židy. A oni mu z velké lásky odlili z jednoho zlatého můstku prstýnek, na který mu vyryli větu z Bible: Kdo zachrání jeden lidský život, tak zachrání celý svět. A on začal brečet, zoufale, místo aby byl vlastně šťastný, tolik lidí tam stojí, a co se přihodilo, že jim mohl dát najevo... Nicméně on říká: „To jsou dva lidské životy. A to auto, já to auto

nepotřebuji, to je deset lidských životů.“ A začal brečet. To je ta pozice bílého mága, jak chce zachránit svět, a myslí si, že bez něj to nejde, ten ještě neumí respektovat, že se tady jenom vyvíjíme, a každý z nás za sebe musí projít na druhou stranu.

Ale také tady byla úžasná věc, já jsem o tom mluvila minulý týden v Ústí. Bylo to o židovství, protože se to vlastně dotýkalo toho Evangelia svatého Tomáše. Tady byl skutečně vyvolený národ. A je to zvolený národ. Ale vzpomeňte si, ono je to vždycky dobře vymyšlené, protože i národ jako jedna buňka, může reprezentovat něco jiného. A ten, kdo si myslí, že je vyvolený, ten si odžívá drsnou a těžkou pýchu. Ano, oni mají v sobě nitku, kdy skutečně jsou schopní, podnikají všechno, ale ta pýcha je tam odžívaná, takže vidíte, co se vlastně všechno s tím židovským národem dělo. A ten, kdo z vás si potřeboval v minulosti cokoli odžít, si tam odskočil. A teď si představte, že ty dvě světové války, které byli v posledním století před námi, tak tam skutečně se odehrával mnohočetný výboj mezi černou a bílou magií, protože jsme se blížili do doby přechodu, teď do pokory.

A tady těch jedenáct set židů, jak je to geniálně vymyšlené, jaký nápad dostal ten jeden černý mág, který přecházel do bílé magie, kolik milionů vydělal, tenkrát to byly neskutečné peníze, a dokonce jim deset měsíců kupoval tu municí - jakoby ji vyráběli - a všechno do poslední marky to zaplatil. Jak to Božství vyvolilo těch tisíc sto židů (a šest milionů jich zahynulo, protože oni ten bod B měli přesně nastavený do ukončení toho, aby si vyzkoušeli tu dramatickosti těch svých odporů) - a tito židé měli už odloženo, takže ti přežili. Ta pravda je dokonalá, to se nedá říkat na veřejnosti. To se skutečně nedá. O tom se dá mluvit pouze ve skupince, protože mnozí na veřejnosti, kteří se ještě pohybují v odporech, v bílé a v černé magii, tak ti by vůbec nerozuměli. Tomu můžete rozumět vy, kteří už něco víte o systému, o přechodu ze hmoty do Ducha.

V levé straně vašeho těla máte systém, který je zaměřený na hmotu. Tam máte vlastně zkoušky, které jsou tam připravené na to, aby jste odečítali činy druhých těl i těla svého, protože to je vlastně jedna hmota. Pamatujte si, existuje jedna jediná hmota, to je celá planeta, jíž vy jste nejvyšší představitelé. Jste nejvíc vyvinutá lidská hmota. A to je vrstva, která končí. Já jsem to tady na obrázku namalovala. Nahoře, to je horní okraj planety, hladiny hmoty. Vy se sice hemžíte, vypadáte, že jste oddělení, ale tak to není. Když do vás takhle píchám, tak píchám sama do sebe. Já to tedy tak vnímám, třeba vy ještě ne, nebo také už ano, ale tak to skutečně je. A jestliže ten Duch uvnitř, protože já vím, že ve vás je stejné Božství jako ve mně, úplně stejné, a je jedno, co tady hraje, co ještě neumíte nebo umíte, ať by to byl člověk vyvinutý nebo ne, tak je to pořád stejné Božství. Takže, já, když vidím egoismus někoho jiného, tak ho miluji, nevádí mi, že ten egoismus dělá. Já jenom vím, že on je chycený na udičku svému hlasu svého ega neboli hmoty, a poslouchá ho, a neví, že by to dělat neměl. Takže já mám s ním jenom soucit, protože vím, že on sám sobě činí, ono se mu to všechno samozřejmě vrátí - a on to neví. Ale pozor, ale pak už smíte, když už jste v této hladině a jste otevření, pak už smíte seknout toho člověka po jeho egu, což ještě někteří, kteří jsou ještě slabí, chtějí být dobří a hodní, to neumí. K tomu se dopracujete, protože vy musíte tu hmotu vycvičit.

První hmotu, kterou musíte vycvičit je vaše vlastní hmota. Moje tělo Iva nejsem já, je to jenom domeček, ve kterém bydlím. A někdy ten domeček má ještě svoje vlastní

poryvy, že tam občas něco proběhne, ale já už ho neposlechnu, mně je jedno, co tam říká... Kdyby ještě někdo z vás měl třeba výčitku, co tam to tělo blafe..., a má odpory, které tam jsou, tak ještě pořád ta hmota vás chytá, protože jak se chytíte a vyčítali by jste si, že se to tam ozývá; nebojte se, to mají i osvícenci, i osvícenci mají hlasy, které slyší, protože ta hmota má hodně silné poryvy.

Já jsem přišla za vámi z 5D planety, a protože tam „nahore“ ten Kristus a kristovské Vědomí žije vědomě, a protože jsem sem přišla zpátky a nemohla bych se sem vecpat, protože jsem měla vyšší vibrace, tak jsem musela něco odložit, vědomě. Takže jsem si vybrala maminku a tatínka, a záměrně jsem si na sebe navalila odpory, které byly záhodné, v takové jemné pozici. Já si třeba pamatuji, jak ten táta, naši, byli na mně hodně přísní, a já jsem nikdy neuměla odporovat v tom v smyslu, v jakém běžně by asi ty děti odporovaly. Já si třeba pamatuji, jak jsme spolu s tátou tapetovali chodbu a držela jsem takové ty lištičky nahoru, a teď jsem slyšela, jak ty děti si na té ulici hrají a chechtají se, a každou chvíli někdo zazvonil, jestli nepůjdu ven. Ale já jsem při představě, že bych tomu tátovi třeba odsekla, nebo byla nafouknutá, nebo bych mu udělala scénu, tak já už jsem se dopředu styděla, já jsem to zkrátka neudělala, takže já jsem si to odmakala, ty dvě, tři hodiny, a pak mne tak jakoby milostivě pustil ven. Já byla tak šťastná, jako blecha. A oni se všichni stejně za chvíli rozešli do těch svých domovů, takže mně to bylo stejně hovno platné. Takové malé drobnosti tam byli, velké odpory jsem neměla, ale byla tam tvrdohlavost do určitého věku, to byl veliký odpor, to přiznávám..., takže věci, které byli nutné udělat. Ale hlavně, co tam bylo, tak mí rodiče byli obrovsky zdatní a precizní. A já, i když jsem se to tělo snažila používat dokonale, abych jim udělala radost, tak mně to nešlo s tou mou manuální zručností. A teď jsem viděla, jak ti rodiče jsou zklamaní z toho, co se jim to narodilo... /Smích/ Pozor, oni mne hrozně milovali, ale opravdu tam bylo takové trošku rozladění, že tedy oni tak dobří a zruční - a mně to trvalo... Když už jsem to měla hezké, tak mi to trvalo několikrát déle. A teď ale pozor, já už jsem byla natolik vyzrálá z té 5D, že jsem samozřejmě věděla, že to je jejich problém, ne můj, protože já jsem ovládala to svoje tělo, a věděla jsem, že já makám na nejvyšší obrátky, že víc neumím, že pro to dělám maximum, že to je vlastně program mého těla, který nemá pro tohle talent nebo vlohu a že každý z nás přišel pro něco jiného, takže mi to bylo lhostejné. Oni to samozřejmě zase brali jako ignoranci, tam byli docela úsměvné zážitky...

Nicméně já jsem se těch čtyřicet let propatlala až sem do toho roku dva tisíce, kdy už potom jsem ze shora měla dovoleno, abych začala povídat. A začal trénink, který byl vlastně nasměrovaný sem k vám, protože já jsem s každým tím člověkem, který každý víkend přišel ke mně na povídání, devět hodin každý týden, a já jsem vždycky byla v údivu, co to tělo povídalo... Já jsem se učila, jak jsem objevovala vlastně to, co jsem už dávno v té 5D znala. A tou láskou k tomu, kdo seděl vedle mně tam u toho stolu v kuchyni, ono se to všechno odkrývalo...

A potom za těch dvanáct let, když potom mne děvčata, tady Janička, pozvala do Ústí, tak jsem si říkala: „Ty jo, tam bude tolik lidí..., jé, já se budu stydět nebo budu mít trému, nebo tam bude tolik těch Vědomí..., třeba mne ne každý bude stejně rozumět,“ tak si říkám: „No, tak to uvidím...“ A najednou nic, nic... Já když takhle mluvím na

veřejnosti, tak tím, jak už jsem sjednocená, tak vidím sama sebe - a sám před sebou se člověk vůbec nestydí a nemá trému. Je tam skutečně zapotřebí vsunout lásku. A pozor, vy moc dobře víte, že láska není to, co na vás posílám, ale je to stav bez odporu. Ano. Já respektuji názor každého člověka, nikdy bych se s nikým nehádala, protože vím, že vy každý z vás máte svoji cestu a dosazujete si svoje informace. Tenhle respekt ničí úplně všechno, každý odpor. Takový jemný, drobný záblesk byl, kdy vylezli ty první přednášky na tom Youtube, a hned první týden pod tím bylo napsáno: „Pozor na tuhle ženskou, ta je nebezpečná. A dělá to dobře...“ /Smích/ Teď jsem tak čekala a zatřásl se mi srdce: no, on má na to nárok... Pak jsem jela za měsíc znova do Křečan. A tam byl nějaký Jirka, chlap jako hrom, seděl v první řadě, ten zvedl ruku a říká mi: „Viděla jsi to, co tam napsal ten chlap?“ A já říkám: „No, to je dobře, ne?“ A on tak na mne koukal a říkal: „Jak to myslíš?“ Říkám: „Podívej se, když on není připravený, tak to pro něj bude samozřejmě odpor, on mi nebude rozumět, ale je to dobře, protože když by mne dál poslouchal a nevypnul to hned, tak mu bude strašně špatně... Ale já ho miluji, já vím, že on mne odmítá absolutně perfektně v pravou chvíli.“

Dohadovat se s někým a vykřikovat své pravdy proti světu vás dovede jenom k odporům, protože skutečná láska je stav bez odporu. Dívejte se, když vy mi něco uděláte a já si o vás budu myslet, že jste buď špatní nebo já nevím: na dvojce mi bude vadit, co jste mi udělali, nebo se budu zlobit, nebo vás budu kritizovat za to, co jste udělali, tak já projektuji tím odporem, který vytvářím, na vás zlo. To dělají všichni ti, co jsou ve vědomí hmoty. A tím pádem si ti lidé myslí, jak je ten svět špatný. A nevidí, že to činí sami sobě. To je stav rozdrobenosti a duality. Je to i situačně prosím vás. To máte zase v pravé straně, protože jestli vy budete považovat nějakou situaci za špatnou, tak vy odporem k té situaci, vy jste vlastně nepřijali tu situaci, vy ji nechcete, vy ji odmítáte na jakékoli čakře. Někdo má lítosti situační, nebo vztahovky situační, nebo nerespektuje tu situaci, když to má na trojce, to se potom vždycky zobrazí na vašem těle, protože vy jako Bohové se do toho těla nemůžete nalít, když ta vaše hmota Satan sama projektuje tyhle odpory a vy mu sednete na lep a kývnete mu na to. A stačí říct, někteří neznáte ty historiky, tak já to teď v krátkosti zopakují, takový ten systém pro poučení: „TAK JO!“

Můj zeť Aurelien měl kamaráda ve Francii. A jednou Lucka něco dělala v kuchyni, a najednou slyší toho kámoše, jak říká: „Hele, tvoje žena je Češka? Jaká je vlastně ta čeština?“ A on říkal: „Jako japonština...“ Teď Lucka přišla s tácem do obýváku a on pokračoval: „Každou chvíli slyším z kuchyně: tak jó, tak jó... My tomu říkáme japonština.“

Ano, když to ego tam přijde a říká vám cokoliv, třeba: „Budete bez práce...“ nebo: „On mne nemiluje...“: TAK JO! Jakmile to přijmete, přestane takové to napětí. Vy musíte tomu egu říct: JO. To je takzvaná stabilizace božského Vědomí v těle, protože to dělá samo tělo. Tehdy uvidíte, jaké záznaky se v tom běžném světě budou dít, protože jakmile zrušíte veškerý odpor na prvních pěti čakrách, tak vy jste ten, kdo má všechno v ruce. Tím odporem si uzavíráte bublinu a nemůže k vám nic přijít. Jakmile se otevřete, všechno máte v životě v pravou chvíli připraveno a nezáleží na tom, co to je. Někdy to nevnímáte.

Já jsem byla tenhle týden na skype s jednou rodinou, která žila dlouhou dobu v zahraničí, ti lidi jsou úžasní, my spolu mluvili asi před třemi lety, a byli i v Českých Budějovicích, přijeli tenkrát z Německa. A už se přestěhovali tady do jižních Čech ke tchánovi, žijí teď v jednom baráku. A teď mi psala snacha a říkala: „Ivanko, mně se stala taková ošklivá záležitost. Přišla tchyně a koupila takovou idiotskou blbou hru na PC, kde ty dvě moje děti pořád jenom blbnou, já už jsem si představovala, jak se s nimi budu zase hádat (ona má holčičky tak asi osm a deset let). A teď jsem té tchyni s velkou láskou uvnitř chtěla vysvětlit, že ne, ale ona se tak naštvála, tak mi vynadala, my jsme se tak pohádaly, práskla dveřmi..., a teď je v baráku napětí. A já jsem to fakt myslela s láskou.“ Tak, a teď dobře poslouchajte. Odpor. Já bych tu hru s úsměvem přijala, protože ta babička musí sama přijít na to, že ta hra je blbost. TAK JO, tak si budeme hrát. My si tady totiž v tom životě vždycky jenom hrajeme. Takže já bych tu babičku docela často zvala, aby viděla, co se vlastně děje s tou hrou a brala bych to jako dobře. Uvědomte si, první odpor byl, že ona ta žena sama sebe litovala za to, že se s těmi dětmi bude handrkovat. Bude muset něco dotahovat, protože to je šance i pro ty děti, aby věděli, že musí toho svého „psa“, to svoje „zvíře“ (já tomu říkám psa) vycvičit, protože vy musíte napřed vládnout své prvotní vlastní hmotě.

Když si vaše hmota řekne: „Ty jo, to je krásná červená kabelka, tu potřebuji...“, tak to je v prdeli, to vás má: nezaplacená faktura, nezaplacené nájemné, teď se to třese... Ne, ne, já bych mu řekla: „Hele, lehni!“ - zkrátka na tu kabelku nemáte. Je to jednoduché. Pozor, ten, kdo neposlechne, ten se pak z těch průserů nevymotá, protože to doladuje a má dluhy třeba za tři měsíce..., a pak to přijde nanovo. Ne, ne, ne. Vy musíte nabrat s tím zkušenosti a musíte mu říct, kde je jeho místo, pak ho poslat někam...

A teď jsem napsala téhle ženě, o co se vlastně jedná. Pamatujte si, každý egoismus tvoří vyšší egoismus. Takže já bych to přijala s tím, že ta babička musela přijít na to sama, že už takovou věc příště nekoupí. A děti, pokud by byly schopny ovládat, tu svoji hmotu, a poslechnout, že můžou hrát třeba jenom hodinu denně, nebo za odměnu mohou jednou týdně, ale víc ne, to je také dobré. Pokud by to uměly, tak super, pokud ne, tak se učí. Musí mít nějaká pravidla. Ale všichni si na to musí přijít sami. Protože odpory plodí ještě větší odpory.

Já se tady v Teplicích narodila. A kdysi dávno vedle mých rodičů žila jedna rodina. Ti lidé, a to je historie stará opravdu čtyřicet, padesát let, to bylo tak dramatické, přitom to všichni byli tak báječní lidé. Mnozí z nich, více jak polovina z nich, už nežije. Byli žena a muž a měli syna. Ten syn byl asi o jedenáct let starší, než jsem já. A ta žena, to byla velitelka. To byl takový ten buldozer, jak jsem říkala na těch základních přednáškách, jak hrnula celou rodinu... Ten jejich syn musel poslouchat, jemu bylo dvacet pět, on dodělával vysokou školu a musel být v osm doma a všechno muselo být podle ní. A ten manžel tady té ženy, když neposlechl, tak ona mu byla skutečně schopná vázou rozbít hlavu, takže to bylo dramatické... Ale vidíte to, jestliže existuje taková žena, tak ten muž si jí vybral, on se neuměl bránit. Neuměl bouchnout do stolu a říct: „Tak a dost!“ Takže egoismy narůstaly. Došlo to tak daleko, že kvůli tomu, co se odehrávalo, tak ten syn čím dál tím méně navštěvoval tu rodinu, přitom oni měli jenom jeho. A tak ona dirigovala svého muže, aby postavili obrovskou chatu, aby tam syna

nalákala aspoň na ten majetek... A pak se narodila vnoučata. A ona zasahovala, snažila se zasahovat do té vzdálené rodiny i za těmi vnoučaty. Ti mladí měli dvě děti. A ten starší, to byl chlapeček, ten trošku inklinoval k obezitě. Takže ti rodiče toho chlapce, ti mladí, mu nastavili nějakou dietu. Načež ta babička posílala toho dědečka, který se neuměl bránit, každý den před školu, sebou měl jídlo, to musel vnuk před tím dědou sníst... Jak zasahovala do výchovy i tajně. Pozor, takže tam to dopadlo obrovsky katastrofálně, jak ono se to nezastaví u toho prvotního jedince, tak se to rozšiřuje dál... A dneska už ten mladý, ten tatínek tohohle dítěte, ten už nežije, protože zemřel na rakovinu jater, tam byli i nenávisti. A všichni jsou úplně zdemolovaní. Ti, co zbyli jsou úplně zdemolovaní, protože to vás vysílí, to vás poznamená na desítky let. Ale chtěli jste to. To, co neumí ten člověk, to se musí naučit. Všechno musí být v rovnováze. A k Bohu se dostanete jenom zlatou střední cestou. Zapomeňte i na tu svoji osobu, která by chtěla být možná hodná... Já jsem obrovsky milující, ale umím seknout. Ale seknu jenom opravdu ego člověka. Protože já chci osvobodit toho Boha vevnitř, který tam je, a který ještě neumí tu hmotu neposlechnout..., který by ještě chtěl tu červenou kabelku... A to je ono.

Takže prvotní je: musíte začít ovládat svoji vlastní hmotu - ona to na vás bude zkoušet. Ona to zkouší různými způsoby. Nejenom, že vám tam něco prskne: jakože něco nedostanete nebo obavu. On zmlkne tím, že budu souhlasit. Anebo mu řeknu: „No, ono se to ještě nestalo, tak počkej, vydrž si...“ Pak bude na vás házet pocity: najednou přijde obrovský smutek, to také někdo neunese... Dejte si na to pozor: „No, tak buď si smutná.“ /Smích/ A zase to přestane, když si to uvědomíte. To jsou věci, s kterými si najednou nevíte rady. A toužíte po tom...

Mně minulý týden psala jedna mladá žena, která je dlouhodobě bez partnera, co má tedy dělat se sexualitou, když sexualitu potřebuje, že..., tak skočila tomu na lep. A pak už si nevěděla rady. Já jsem jí říkala: „Nezasahuj do partnerství, když tamhle je nějaký kluk a ty ses zamilovala, nevíš si rady s těmi hormony, ono to souvisí. Nedělej to, on má holčinu, to nedopadne dobře, může to jednou někdo udělat tobě.“ Už se samozřejmě rozešli. A teď řeší tu sexualitu. Poslouchejte, co jsem jí dneska napsala, protože to tak je: „Jestliže já jsem chtěla osud, ve kterém budu sama a bez partnera, tak já Bůh jsem ho chtěla.“ A pozor, jestliže já miluji a vysílám lásku na druhé, vy víte, vy o ně nikdy nemůžete přijít, když ji vysíláte v tom smyslu, že vy milujete ty lidi.

A teď pozor, je jeden Bůh a jedna hmota, to znamená, že jestliže já budu sexuálně milovat tělo druhého člověka, je to ta samá hmota jako moje, takže já si pomůžu, když už to nemůžu vydržet, tam je to to samé jako s tím druhým. To církve z toho udělala obrovsky tabuizované věci, a dokonce nastavila celibát, to je všechno k hovnu, protože hmota těch farářů s nimi pak hýbe, a oni pak zneužívají malé děti, to jsou nesmyslné věci. Vy jste totiž dostali hormony k té sexualitě, aby jste se jednou za čas rozmnožovali, jinak ta hmota tady zanikne. A planeta to nemá v programu, pozor! /Smích/ Takže to jsou věci, které potřebujete pochopit. To jsou věci, které vy máte vlastně nasunuty do stroje, ale je to ta samá hmota jako hmota těch druhých lidí, takže: „No bóže!“ A jestliže tohle ten člověk pochopí, tak má šanci, aby se to změnilo. Lásky není to, že pořád čeká

až někdo přijde a bude ho milovat... Ne, to je egoismus. Tahat z vnějšku něco dovnitř, to je egoismus. Vždycky. Ale to, co z vás vychází, to je láska.

A proto také budu navazovat na to, co řekl Ježíš. A znova zase se vracím k slovům z Evangelia svatého Tomáše: Nikdy vás nemůže znehodnotit to, co vchází do úst... Jezte si, co chcete. Půsty, když vám budou vyhovovat, tak prosím, ale musíte je dělat rádi. Jakmile budete dělat půsty, a nebude to ve vaši chuti, a někdo vám to vnukne, někdo vám to nadiriguje, tak jste v prdeli, jak ta německá říše, protože děláte věci, které neděláte rádi. Co neděláte rádi je všechno odpor, to si uvědomte. Tak je jedno, jestli jím maso, když ho mám ráda - nebo když ho nejím, nebo když mi nechutná. Zjistíte později, že až se probudí ta vaše hmota a bude poslouchat, že ona si sama řekne, co potřebujete teď sníst. U nás v ulici je souseď, to je úžasný kuchař. A to byl jenom masožrout. Ten měl v poledne tlačenu a večer buřty, a k snídani guláš... A najednou za tři měsíce říká, že se na to maso nemohl ani podívat. Ono to všechno přišlo samo. Ale pak se k tomu masu vrátil, ale už to nepřehání. Říkal, že to nebyla jeho vůle, to najednou odpadlo, to se podíval na maso a bylo mu divně. Takže prosím vás, to tělo si samo řekne. Ale to, co děláte, dělejte rádi, vy mu vyhovíte, protože ono má své potřeby. Vaše DNA ví, k čemu bude sloužit zítra, pozítří, popozítří, za měsíc, za dva roky - a ono to tělo se na to připravuje. My tu máme v publiku gynekologa a možná, že si všimnul, že i tělo ženy, které ví, že otěhotní, tak to tělo se už připravuje, tak se zvláště zaoblí, jakoby si připravovalo zásoby na to, co bude tvořit. To je takové to sochařství, kdy si sháníte materiál. Takže ono to skutečně takhle pracuje.

Takže vy už dneska víte, že jestliže nebudete mít na pěti čakrách žádný odpor (přínejmenším samozřejmě nevyčítat si, ono se tam může něco objevit, ale nesmíte na to kývnout), tehdy se otevře na hmotné hladině uzávěr na šesté čakře. Existuje jedna jediná hmota a jeden jediný Bůh. A vy tady tu hmotu máte otevřenou, takže vlastně vládnete. Ne tou mocí, co vládou černí mágové nad hmotou druhých lidí. Kdybych já si stoupla, a už se mi to stalo mnohokrát v životě, vedle agresivního člověka, který by na druhé řval, vedle mne úplně zjihne a ta jeho hmota je beránek, protože já jsem jeho vlastní nitro, toho člověka nenapadne zaútočit. A kdyby ho to napadlo a chtěl by poslechnout, udělalo by se mu obrovsky špatně, protože to Božství mu to zkrátka nedovolí. To jsou takzvané spojené nádoby. To je systém Svatého grálu.

A teď jsem u toho, co vám potřebuji dneska jemně říct. Protože víte, že na přednáškách v Ústí třináctého září dva tisíce třináct to bylo natočené, tam mně najednou lidé požádali o promluvu nad každou jednotlivou čakrou. A já jsem tam ty promluvy udělala, kromě šesté čakry.

Ta šestá čakra je v kalendáři. To vám chci ještě říct, že potom se vylosují z vašich vstupenek čtyři kalendáře. On ten kalendář není levná záležitost, asi dvě stě sedmdesát korun stálo jenom vytvoření toho kalendáře. A dělalo to PKPR, brali si jenom vlastně záznamy z přednášek. A bylo to na charitu, to nebyla moje záležitost, výtěžek je vlastně pro PKPR. A oni rozhodli, že část budou posílat i na naše centrum, což jsem nechtěla, protože to dělali oni. Takže jenom vám chci říct, že proto stojí čtyři sta osmdesát korun, protože to takhle tedy bohužel dopadlo, ale ten kalendář je opravdu pěkný.

A teď tam najednou vznikly spory a někteří lidé mi psali, jak je možné, že v promluvách k čakrám já žádám, já prosím za vás. Pamatujte si, jestliže jste živoucím Bohem v hmotě, nemáte odpory, to znamená neprosíte do budoucnosti. Modlitba a prosba je žádost o něco jiného, než je - to je ta touha po moci. Ze začátku jsem vám ale musela říct, aby jste prosili do minulosti, protože vy jste ještě nebyli schopni vidět a žít, že vše je dobré. Občas jste si vyčítali, že jste tamhle někomu něco udělali a něco že jste udělat neměli, anebo oni vám to udělali a vy jste si to „nezasloužili“ - a to se rozneslo buď v neodpuštění, nebo lítostí, nebo situační kritikou, to je jedno, kde jste to měli.

A minulý týden mi napsal jeden muž krásnou SMS, asi poslouchal už dlouho, on se občas ozývá. A napsal mi: „Ivanko, proč vlastně máme prosit do minulosti, když je vše dobré, když já jsem slíbil druhým, že jim to udělám. Já už si to vyčítat nebudu, já vím, že i oni to potřebovali. A oni mi to taky museli udělat a bylo to dobře, abych si to vyzkoušel a umírnil pocity, které jsem měl při podobných minulých situacích.“ A já jsem mu napsala: „Výborně.“ Protože vidíte to, to jde krok za krokem. Teď už to žijete. Už to vidíte, že bylo vše vlastně dobře tak, jak bylo, ale dřív by jste to nepochopili. A teď jde o to, jak mohu já, schránka Iva Adamcová (a vy vidíte jenom iluzi, to je jenom skutečně budka), která tady něco povídá, ale když vlastně nemá v sobě uzávěry egoismu, když už nepodléhá té hmotě a nemá žádné záměry nebo představy...

Jednou mi jeden muž napsal: „Já vás obdivuji za to, jak se dokážete intenzivně věnovat lidem, aby se to vlastně všechno změnilo.“ Já jsem mu řekla, že se mylí, já jsem přišla jenom s informacemi, kdyby Iva měla záměr a nátlak a myslela si, že tedy zachraňuje svět... Já nezachraňuji svět, každá vaše jednotka je totiž stejná informace, jako moje. To si musíte uvědomit. Vy jste všichni úplně stejní, dáváte své informace svému okolí, vždyť je jedna jediná hmota. To znamená, že moje hmota, která mluví, je i vaší hmotou, která informuje, tohle je Jednota. A jestliže někdo nepodléhá té hmotě, tomu Satanovi vlastně, protože hmota rovná se Satan a rovná se odpor, a vidí a žije v praxi, že vše je dobré, tak je to vlastně Božství. Tohle Božství smí žádat za každého člověka, neboť tohle Božství ví, že už vyučuje.

Já jsem nedávno dostala překrásný dopis a já jsem vám ho přinesla, protože on tam o tom píše. Ten pán mi teď nedávno napsal: „Hurá, já už nejsem katolík asi...“ /smích/

Já jsem vám vysvětlovala, jak tenkrát mi jedna stará paní říkala, že měla historku s jedním knězem. A tam mi říkala: „On je takový kněz – nekněz, a vy jste nekněz – kněz...“ Ano, protože vy, když žijete Boha, tak vy tím knězem jste. Nicméně, u něj je to jenom povolání, které vykonává a má naučené věci, které jakoby provozuje.

Teď k tomu dopisu, ve kterém on vlastně vytáhl krásné úryvky z Bible z Jana, říkal, že Jan je jeho miláček. A tady uvidíte, a už tomu budete dneska samozřejmě rozumět, protože některé výroky Krista, které byli v různých evangeliích přenesené, dlouhá léta a dlouhou dobu vlastně nebyli k rozluštění, lidé tomu nerozuměli. Dneska už víte, co je pozice hmoty a co je pozice Ducha, protože tehdy, až uvidíte odpor, budete nesmrtelní, uvidíte mrtvolu hmoty, která tady vlastně přežívá a má své poryvy a budete přehlížet ty poryvy, nebudete k nim mít odpor.

Nedávno mi nějaká paní říkala: „To tady nikdo nebude pomáhat?“ Já jí říkám: „Vy se mýlíte. Tady je celá škola od první třídy do deváté. Od první do osmé se ještě ti lidé budou snažit a všechno dělat tak, jak má být, protože vy jste pouze vývojová okrajová skupina, která pochopí a odejde.“

On je tedy hodně vtipný, ten Jura: „Tak jsem včera četl ve svém oblíbeném evangeliu podle Jana, miláčka Páně. Tam jsou tak silné věci. A tam je všechno, jen to umět číst. A díky tobě to už umíme lépe číst, díky. Třeba: Tyto věci jsem vám pověděl, aby jste ve mně měli pokoru... Pokoj, spokojenost a pokora... A Ježíš říká: Já jsem cesta, pravda a život... Je tam vše. A díky tvému učení se to odhaluje a pašuje k nám. No, ty jsi skvělý pašerák, pašák... Jen dotaz: mluví se tam o prosbě k Ježíšovu jménu. Chápu to tak, že když jsme blízko u Ježíše, ano, u ukřižování svého vlastního těla, neboli ega, jako on, tak že tam už to není prosba, ale uskutečňování Boží vůle?“ Je to tak. Ano, je to tak.

Kdysi mi řekli, a já jsem tomu také nerozuměla, to bylo asi v roce devatenáct set devadesát devět, když v noci ke mně přišli shůry. Přišel Gabriel s Michalem a řekli mi, že cokoli si budu přát, že mi splní. A já byla v pozoru, že to je určitě past... A ještě dlouho jsem byla opatrná, říkala jsem si, že oni mi tady něco nakecali. Oni samozřejmě vidí, co se ve mně odehrává, protože oni jsou dokonalí. Víte, oni vidí sami sebe, oni čtou tu hmotu, jak jsou vysoko. Pamatuji si, jak jednou, protože vždycky chodívaly na určité místo v Krušných horách a my jsme tam na ně čekali, bylo to tedy v jednom domě, nebylo to venku. A jednou řekli mému muži: „Přijď zítra ráno.“ A on to pochopil tak, že má přijít druhý den ráno. A ono to bylo v jedenáct hodin v noci, jenže oni to vidí od půlnoci do půlnoci. A když odcházel, tak se takhle otočil ten archanděl a říká mu: „Ty jsi to špatně pochopil. Dneska v noci, ráno...“ a on: „Aha, tak já tady počkám...“ Takže oni vědí, oni nás čtou jako knihu, oni nás vidí jinak. Tak jako kdyby jste se třeba podívali do kádinky, ve které jste nechali narůst nějakou kulturu, a díváte se mikroskopem dovnitř, a teď tam uvidíte, co se tam odehrává. Oni vlastně čtou informace, je to jakoby zkrácené, a tyhle věci se tam pak odehrávají.

Dále z Jana: Já jsem ten pravý vinný kmen a můj Otec je vinař...

Vidíte to? Vy jste odnože, odnože ve hmotě. Vrchol oddělenosti tady v dualitě ještě je, když se lidé modlí. Jestliže jsem já a vidím Boha někde nahoře a modlím se k němu a přeji si něco, anebo nepřeji, což je to samé, tak jsem ten, který nemá s Bohem vůbec nic společného. Vzpínám ty ručičky takhle nahoru... Ale tak to není. Vzpomeňte si, Ježíš říkával, že jste Bohové a přišel v pravý čas, on přišel jako informace dva tisíce let před tím, než bylo jasné, že naše planeta přijde do této doby a takzvaná první várka opustí nevědomost.

Zůstaňte ve mně a já ve Vás...

Ano, tady se mluví o Božství.

Já i Otec jedno jsme...

Jste Bohové, akorát toho Boha vy si tam musíte pustit stavem, kterému se říká pokora. Protože jestliže nemáte pokoru, nemáte lásku. A nemůžete najít lásku Boha, neboli

sami sebe, vy jste On, nikdo jiný to není. Jestliže se otevře nad vámi tenhle uzávěr, který je dost podstatný, budete mít ten nejkrásnější život, o jakém se vám kdy snilo.

I já jsem teď zažila zvláštní věci, já jsem byla na podzim na Chamblardu a byli tam rodiče Aureliena, mého zetě, a oni jsou hluboce věřící, až moc, až moc... Jsou tedy hrozně fajn. A přesto, že neumím jazyk, neumím francouzštinu, oni zase neumí moc anglicky a já taky moc anglicky nemluví, ale já jsem tam jenom tak proskotačila. Já jsem tam byla denně na štaflích a brousila jsem stropy a kytovala jsem a byla jsem jak prase od všeho, ale byla jsem v pohodě, smáli jsme se a bylo nám strašně dobře. Pracovalo se mi dobře. Lucinka tam také se mnou pracovala. A ti lidé, kteří tam s námi pět dní byli a přesto, že nerozuměli, cítili se dobře. Ta babička kdykoli šla okolo těch štaflí, oni jsou o hodně starší než já, vždycky anglicky říkala, že my pořád jenom pracujeme... A já říkala, že já ráda a vždycky jsem si zpívala. Lucka, když potom odjeli, tak jsme spolu jeli nakoupit a ona mi říká: „Mami, to je šílené, my jsme se loučili u toho auta a ta babička mi říkala: ‚Ty Luci, ono se mě tam asi něco stalo, protože vy máte hypotéku. A teď na tom domě je tak dvacet, možná třicet let práce. Já bych si o vás dříve dělala starosti, ale já nevím proč, já si je najednou nedělám. To není moje reakce...‘“ Ona vlastně viděla ten stav, že my jsme jenom konali tělem, vytvářeli jsme něco tím tělem a vůbec jsme se nebáli, neobávali jsme se, co s námi bude, jestli bude práce... Ne ne ne, všechno klapalo. To bylo neuvěřitelné, oni ti lidé, když tam jsou, tak si rozumíte, i když si nerozumíte jazykově. Ano, tam je úplně jiná informace, přes toho člověka vchází, on se nebojí, on se chová přirozeně, přispívá tou prací k té změně toho okolí a rád. To je strašně důležité. Jenom tímhle budete ten svět měnit, aniž by jste se snažili nějak přispět a tlačili. Ne, já jenom udělám, co mi ta moje hmota dovolí nebo co mne napadne. A pamatujte si, čím víc budete uvolněnější, tím geniálnější nápady mít budete... A nesmíte si je přivlastňovat, to fakt nesmíte.

Mně minulý týden psala nějaká paní, maluje nádherné obrazy: „Ivanko, já vím, že to maluje někdo přes mě. A já se teď bojím, jestli se tam můžu vůbec podepsat...“ /Smích/ Já jsem jí napsala: „Pamatujte si, když si budete připadat jenom jako schránka, do které padají krásné obrazy (to vy víte, když se za tu schránku nepovažujete, jakmile si to začnete přivlastňovat, tak už to není), takže když do té schránky budou padat tyhle věci a vy budete tyhle pocity mít, tak si to klidně podepište.“ Tady jde o prožitek, ne o to, co kdo tady fyzicky udělá, nebo podepíše nebo nepodepíše svým jménem. Tak jo, přišlo to přes schránku XY tamhle z Tramtárie. To už je potom fanatičnost zase bát se cokoliv udělat, abych nebyl před tím Bohem jakoby za egoistu, tohle už je oddělenost. Pamatujte si, egoismus je, když chci, aby se dělo něco jiného, než se děje a mojí vůlí mého jména a těla. Ne, já jsem to chtěl, aby v tuhle chvíli v tomhle prostoru tohle tělo něco dělalo tady v téhle situaci. A je jedno, jestli je to situace politická nebo válečná, nebo já nevím jaká. Já tady zkrátka jsem a musím prokázat, když jsem to chtěl, že jsem to chtěl, protože čas, a to už moc dobře víte, neexistuje. Čas prožívá pouze hmota, protože hmota odporuje, takže rozeznává věci příjemnější a nepříjemnější: ano – ne, ano - ne... Odpor – tlak – povolím, odpor – tlak... To znamená, že hezké věci prožíváte, chcete je a možná je ještě i taháte k sobě – a ošklivé odmítáte, takže ty prožíváte ošklivě. A tenhle iluzorní poryv nitra vám způsobuje čas. Krásné věci vám rychle běží, špatné se vlečou, anebo před nimi kličkujete, že jo... Někdo přijde, klepe a vy mu chcete otevřít,

ale obáváte se před těmi dveřmi – třeba na mě skočí, co kdyby náhodou..., a ani nevidíte tu budou, co sami na sebe šijete. Takže to jsou věci, které si musíte uvědomit. Ale o čas ve skutečnosti ani nejde, on neexistuje. Vezměte si, že existuje celý a hotový (a to už jsme vysvětlovala na základních přednáškách), absolutně hotový, se vším, i s vašimi rozhodnutími. A teď už vlastně i kvantová fyzika a i neurologie odhalují, že naše šišinka, která je přijímač, reaguje o tisícinu vteřiny dřív než vy se rozhodnete jestli ano nebo ne.

Proč si dělat starosti, jak se rozhodnout, když už to tam dávno je, že...

A pozor, je to dobře, i když je to takzvaně průser, protože, když je to průser, tak jste ho měli ještě prožít, aby jste z toho získali tu šťávu a zkušenosti, proč tam to tělo nepustit: proč jsem ještě chtěla tu červenou kabelku...

A teď si vezměte, že Bohem se stanete teprve tehdy..., a to je docela prdel, vidíte, kolik tam těch korálků, těch přítomných okamžiků, je? To znamená, že přítomnost je spokojenost, to není ta vteřina, to je okamžik, kdy neodmítáte (to znáte), ta hladina je bez poryvů. Tělo, ve kterém převažuje hmota má poryv: nahoru – dolů, nahoru – dolů..., a to jsou ta bliknutí: radost – průser, radost – průser..., - čím větší radost, tím větší průser bude následovat, aby se všechno vyrovnalo. Jste kmitající jednotka, ale Bůh je rovná hladina... Napřed, ze začátku, když jste fakt drsnou hmotou, tak všechny tyhle věci máte škrtnuté, všechny odmítáte. A tak, jak život po životě jdete víc a víc dál a přinášíte si zkušenosti, pak už jsou to jenom drobnosti. Ale stav Boha je, kdy potvrdíte s klidem a v pokoře všechny okamžiky vašeho života jak hmotně, tak situačně.

Tak jo... /smích/

Ano. Ano, tohle je vlastně stav Boha. Takže jestliže všech pět čakr je bez pozice odporování, otevře se vám třetí oko, tohle potřebuje praxi. Vy už víte, že dneska vaše tělo třeba reaguje odporem, vy ještě něco mluvíte, třeba na manžela nebo na manželku, to je jedno, a už když to říkáte, uvědomujete si – proč já tohle říkám, tohle já přece nechci... Tak to je úžasná hladina, kdy se vám odděluje Vědomí božské od hmoty. Už víte, že ať si ta hmota dělá, co chce, to je nejlepší čas si uvědomit, kdo je tady pánem.

Jsem vinný kmen a vy ratolesti, kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůže dělat nic...

Vidíte, to je záměr, jestliže se naplníte tím vinným kmenem, už nejste ratolestí ani odnoží a stáváte se vinným kmenem, řídíte pak všechno. Víte, mně dneska se dějí takové věci, když mi něco přijde, kdy já teprve potom zjistím, že jsem to vlastně potřebovala, před tím vůbec... Někdy před tím se stává, že vidím dopředu.

Už jsem mluvila o tom, že černí mágové vlastně také viděli dopředu věci, protože to už je stav vysokého Božství, takže už taky odečítají DNA, ale oni neví, že to je jejich DNA, oni neví, že odečítají hmotu. Oni jenom něco vidí a vědí, to je to samé, jako když jdete po ulici, a najednou vám tam blikne jméno člověka, kterého jste třeba deset let neviděli, a najednou si vzpomenete - a za rohem ho potkáte... A černý mág si bude myslet, že když na něj myslel, tak si ho přitáhl. Tam je pýcha: „Ty jo, já jsem borec!“ Pozor, oni se pak bojí, protože oni mají pocit, že na co myslí, to posilují. Oni si to přivlastňují, takže pak tam jsou ještě výčitky a různé demolice toho těla, ale sama ta jednotka si to dělá

sama sobě. Tihle lidé obviňují své minulé DNA. Co to znamená? Je to samozřejmě rodina, vy víte moc dobře, že vy jste si vybrali matku i otce geniálně, jak jste potřebovali, byť by to byl alkoholik, nebo něco... Zkrátka byli ti rodiče geniální, protože je to vaše volba. A to, co se tam odehrává za té blokace, to jste vlastně v minulosti neuměli, to je zase nová šance, aby jste to pochopili. Takže, každý z nich má takzvaně svoje plusy a svoje mínusy. Matka a otec mají dobré věci, na které vy třeba nedosáhnete a musíte přitlačit, aby jste byli tak dobří. A naopak, mají taky věci, které vy nemáte posuzovat jako špatné, ale máte být rádi, že je vidíte, protože to je vlastně nejbližší rodinný kruh a vy tam vidíte, jak by jste vypadali, kdyby jste se chovali stejně. Jestliže je člověk odsoudí, dělá to pak také, protože vy si musíte ten odpor, kterým jste odsoudili, prožít, aby jste viděli, jak jsou bezmocní... Já jsem za ty léta měla u sebe spousty lidí, kteří odsoudili rodiče. Jedna žena třeba odsoudila svoji maminku v dětství. Pozor, ona ta maminka nebyla alkoholička, ale jednou se nametla při nějaké oslavě a šla po stole a rozbila ten stůl, on se pod ní zlomil. A ta holka ji obrovsky odsoudila. Načež patnáct let se potýkala s alkoholem, aby si prožila tu jakoby mizérii toho odporu.

Prosím vás, teď jak se na vás koukám, ono se vám tam něco vybavuje, co jste kdysi odsoudili... A teď přijde takové to: „Ježíšmarjá...“ Úplně na to zapomeňte, dneska by jste se tomu měli smát, to jsou nesmysly. Vy moc dobře víte, že všechno, co jste prožili, co jste vnímali, a co si hlavně dobře pamatujete, ty okamžiky jsou jakoby víc osvětlené takovým tím reflektorem, tak to všechno bylo dobře. Dneska zpětně to už můžete vidět. V rychlosti něco prožijete, aby jste si vyzkoušeli, co skutečně znova nemáte odmítnout. To stačí. Teď to jde velice, ale velice rychle. Takže pamatujte na to, přijímat všechno, nic bez odporů. Samozřejmě systém je nastavený tak, že hmota, která je mrtvá, to znamená, když si to vaše tělo činí odpory, nedostanete se tam vy, jako božské Vědomí stoprocentně, vždycky tam něco chybí. Tam vytěsníte tím odporem sami sebe, tam nejste - a tam nastává stav takzvané nemoci, nebo bolesti. Tyhle stavy jsou ovšem taky dobré, vy už to víte.

Mně se jedna žena v Trstené ptala:

Vy tedy chcete, aby jsme chodili k doktorům a nechodili k léčitelům?

Říkám: „Pozor, vy jste mne nepochopili. Vy se napřed musíte naučit nedělat odpory, aby jste byli zdraví. A pak nebudete potřebovat ani léčitele, ani doktory, protože nemoc je dobrá.“ Ale pozor, musíte se s ní naučit pracovat, jestliže nemoc je platba za to, že jsem tam nepustil Boha, a dnes už to umím a už jsem opravdu prozkoušená z toho, že to tělo nereaguje... Určitě jste si to už zažili všichni minimálně jednou, kdy léta máte ve stejné situaci podobný odpor - a najednou nic, jaké to je osvobození... A jak už cítíte s lidmi, který to nemají, který ještě jsou v křeči. A jak víte jak vám bylo, když jste to také dělali... Ano. Tady jenom fakt stačí soucit, jenom soucit, jaké to je, jak tělo trpí, když něco nechcete. To jsou věci, které musíte prožít, aby jste ten soucit měli. To znamená, když potom přijde poslední platba, už jste prozkoušení, že to neumíte, tak ji máte co: PŘIJMOUT. Takže, když Vás něco bude bolet, já vím, že je těžké juchat, když se nemůžete postavit na nohy, ale stačí to klidně pozorovat, nemusíte jásat.

Moje maminka je v tomhle geniální, to si neumíte představit. Ona tam měla hodně odporů za celý život, hodně, přesto je neuvěřitelně dobrá, ona je mistr v platbách. Co ona dokázala skousnout, co všechno přešla, ona dneska je úplně samostatná (ten osud byl pro nás hodně dramatický) a všechno je pryč. Ona dělá úplně všechno, vypadá o patnáct let mladší, vůbec nikdo by neřekl, že jí bude osmdesát jedna. A ona to vždycky dělala systémem, že si nestěžovala, to už jsem musela na ní něco vidět, vždycky říkala: „To nikoho zajímat nebude, přece nebudu otravná...“ Výborně. A za další ještě říkala: „To je pro mně trénink, nedělej mi to, já musím sama, protože kdybych to nedělala, já bych se dostávala do bezvládného stavu.“ Ona má sama k svému tělu obrovský dril: „Já musím sama, protože já chci být samostatná.“ To je obrovská práce.

Uvědomte si, já jsem vám vysvětlovala, jak to funguje. Vy svým vlastním buňkám v těle dáváte příklad, takže vaše buňky dělají to samé... A jestliže já podlehnu, budu čekat, až se o mně někdo postará, každá buňka vašeho těla bude dělat to samé - a jste v prdeli... Ne, vy proto něco musíte udělat. Proto vlastně ten Ježíš v Tomášově evangeliu říkal, že vy si to tady musíte odmakat. Ano, vy ty vaše buňky to učíte. Vy tam posíláte látky, chemii, protože vy jste nádoba plná chemie. První vaše chemie je DNA, které jste si zvolili. Tam jsou předpoklady pro vaše charakterové vlastnosti, které vyhovovali vašim odporům z minulosti. Jaká nádhera... Takže přijímat všechno.

Jestliže mně někdo v minulosti (a teď mi to někdo takhle psal) zneužíval jako dítě - já jsem si vybral tenhle osud, že mne někdo zneužívá: „Tak jo, tak zneužívá...“ Tečka, mám hotovo. Ale jakmile mně to pořád štve, pořád na to myslím, a myslím na něj s odporem, tak to zažiji znova... Tak proč bych si to znova dělal? Zase, i ti rodiče, kteří okolo toho jsou, když mají k tomu odpor, znova se setkají někde v okolí s něčím podobným... „No Bože, tak si půjčil moje tělo, no, stejně to nejsem já, je to jenom moje schránka...“, to je, jako kdyby vám někdo někde oškrábal omítku... /Smích/ Já vás tady vlastně učím jinou realitu - o patro výš. Pokud jste hmotou, tak to nedokážete skousnout: on si vám něco dovolil udělat... A to jsou blbosti. Věci jsou takové, jaké jsou. A všichni ti zablokovaní pak trpí depresemi a znovu se jim to vrací, tak v tu chvíli mají děsivé sny, protože ta hmota křičí... A teď jsme v době, kdy ta hmota křičí desetkrát tak silně.

A protože já tady vidím spoustu tváří, které jsem ještě neviděla nebo málo viděla, tak vám to musím zopakovat. Už jsem říkala, že první historický okamžik, kdy naše planeta proletěla do 5D svojí hmotou, v osmdesátých letech jsme měli vibraci planety sedm celých osm, dneska máme asi jedenáct celých čtyři, což je skoro dvakrát tolik, proto se planeta otepluje, ne proto, že jsme ji různě znečišťovali, ale zkrátka, když jsou vyšší vibrace, je i vyšší teplota. A proto jeden, až jeden a půl stupně je obrovsky velká zátěž. Ale ona má jiné vlastnosti. Ta hmota, když rychleji vibruje, tak má jiné vlastnosti, ona totiž rychleji pracuje s karmou. Karma jsou odpory. Jestliže já vytvořím odpor, zapsala jsem si karmu. Neděste se, neposlouchejte různé černé mágy a bílé mágy, kteří si myslí, že karmu máte z daleké minulosti. Vždyť vy máte vlastně jenom jeden jediný život, akorát přerušovaný, takže máte jenom jednu jedinou karmu, kterou si neustále tady a teď píšete svými odpory.

Dívejte se, jestli mne tady dnes někdo kopne do zadku a mně to nebude vadit, on mi vybil karmu, on mi to musel udělat - já jsem si to zasloužila, protože se to stalo...

Já bych tě nekopal, ale kdybych to udělal? Občas mně jako našťveš... /Smích/

Pozor, když já ten odpor k tomu kopnutí mít nebudu, tak jsem zastavila karmu, on mne očistil, on mi pomohl. To je darda, že! On vám někdo něco ukradne nebo vám něco udělá..., ano, karma je karma, protože on vybije mi odporový stav z minulosti, on vám pomůže. A když vám vaše tělo hodí udičku a vy se chytíte, tak si novou karmu znovu zapíšete. Vy to máte každou chvíli ve svém osudu, je to tam nastaveno. Dneska už jste ve stavu, když ta těla už jsou měkčí. Ale hlavně, a teď vám musím říct důležitou věc, naše planeta ještě do této doby, dva roky zpátky, patřila do systému hmoty, to znamená do takzvané 3D dimenze. Ono tady všechno bylo tak, jak bylo, ale vy jste nebyli schopni to vnímat a vidět. A vidíte, co se tady všechno dělo během té doby za informační boom. Já vám potom vysvětlím, proč se to tak dělo.

A už jsem vám na základních přednáškách vysvětlovala, jak to je: vy se narodíte, pak si odskočíte do neprojeveného světa. A pozor, to není mimo svět planety. Planeta má svůj podsvět, jako my máme auru, tak planeta má taky auru. A v tomhle aurickém plášti planety jsou duše, které patří Vědomí Boha, které se neosvobodilo od hmoty. Takže, jak ta planeta měla vibraci sedm celých osm a to bylo maximum, ono to má totiž svou šíři, vy si v každém životě trošku zvýšíte vibraci, ale jste přiřazení k té hmotě, ke které patříte, to znamená k planetě, která má svůj odskok do neprojeveného světa, do aurického světa planety. To znamená, že vy jste se zvýšili, pak jste se narodili do vyšší vibrace, ale pořád jste byli u stejné planety. Dneska už víte, že jenom část hmoty planety, neboli lidských těl, je schopno a jsou vyzrálí povýšit. Vy, kteří nebudete reagovat odmítavými negativními emocemi, odpory, vám se nic výjimečného dít nebude, budete pořád v pohodě. Všechno bude klapat, když nebudete vytvářet odpory. Těm, co dělají obrovské odpory i malé odpory, těm se to hned vrátí, protože ta hmota má jiné vlastnosti. Kdysi jste čekali do dalšího života, nebo deset let... A teď to máte za měsíc, za týden, za dvě hodiny, to je hned... Hned vám někdo něco udělá, to, co vy jste před chvílí udělali, aby se to znova mohlo restartovat, aby jste si mohli vyzkoušet, že už tedy konečně se budu radovat, když mi někdo něco udělá. Pak vidíte, co je to za nádheru, protože když to dobře pochopíte, všechno pracuje pro vás.

V cizině, tady v Evropě, žije jedna mladá rodina. A ten mladý muž z téhle rodiny pracuje v kasinu, dojíždí do sto kilometrů vzdáleného kasina. A tenhle muž se kvůli tomu kdysi dávno nepohodl s rodiči a odešel a vystudoval jednu církev, která tady v Čechách existuje. A má Bibli sečtenou odshora až dolů, až tam byl trochu fanatismus, ale hodný člověk. A tenhle člověk nerad jezdil pracovat do toho kasina tolik kilometrů, když tam viděl ty věci a lidi, co se tam motají kolem hmotných věcí. A ta jeho žena mně ale poslouchala. A jednou mně napsala: „Ivanko, on poslouchá takového nějakého faráře, on má každou neděli nějaké povídání. A já jsem si říkala, koukala jsem na toho mého muže, že do prčic, on ještě vidí dobro – zlo, ten se do té pětky nedostane... I ten farář, i ten můj muž. A já jsem mu kolikrát říkala, aby si poslechl Ivču. A on ne... Tak ho jednou zajímalo, že ty si za ty informace nic nebereš. Tak to ho tedy zaujalo, to ocenil, to byl spravedlivý. Tak jo, přijala jsem, že on se do té 5D nedostane. Načež za dva dny mu moje kamarádka poslala odkaz na tvoje přednášky. Hele, on mně vzbudil v noci a říkal,

že první hodinu poslouchal po cestě po dálnici tam, druhou hodinu poslouchal zpátky, zase to přehnal, že jsi Ježíš.“ /Smích/ Teď pozor, je to stejné kristovství jako ve vás. Nepochopil to: „Ona má stejné zážitky jako ti lidé z té Bible!“ Včera jsme spolu mluvili, ptala jsem se na něho, ona se smála: „Ivanko, on je úplně jiný, on se dneska těší do té práce, protože on si to v té hlavě nastavil, pochopil to. A ti lidé, kteří byli nejvíc agresivní, ti se mění, ale to je jako máslo, on se teď do té práce těší, co se tam zase bude dít. /Smích/ Oni se tam k němu chovají jinak, tam to zůstalo, ale jako by měl úplně jiné prostředí.“ Je to pravda. Takže dnes, jak se to míchá, ty vrstvy, tak se to řeší, odpadáva to.

Já jsem vám ale chtěla něco říct... A já to úplně zapoměla. Možná si vzpomenu později...

Tak teď tady padl dotaz, abych něco řekla o Svatém grálu. Je nádherné, že mně vždycky ty informace přicházejí v týdně, a je to vždycky nějakým způsobem šokující, a dopadne to tak, že jsem do toho skutečně situací dotlačena. A takhle to vlastně bylo i se Svatým grálem, protože Otec mi vlastně vysvětlil, že Svatý grál je skutečně čistý člověk. Vy jste vlastně nádoba, vy jste ten pohár, do kterého má natéct Božství - je to stav bez odporů, neboli Kristovství. Spousty černých mágů za celou historii (a vezměte si, že už od krále Artuše ta legenda vznikla a je velmi pravdivá), ale pořád hledali nějaký pohár nebo nádobu, protože ti lidé chtěli být nejmocnější, nejbohatší... Slyšíte to - chtěli... Ale vy nemusíte mít balík někde schovaný doma nebo v bance, nebo mít nějaký velký trezor - to není bohatství. V tuhle chvíli já třeba budu úplně bez prostředků, ale budu mít všechno, protože mi přijde jídlo, oblečení, přátelství, jakákoliv pomoc, jakékoliv prostředky, protože já jsem vše. Což nepochopí žádný černý mág, ani žádný bílý mág. Nemůže vám nikdo ublížit, pokud nemáte odejít do bodu B, což se vždycky stane velice rychle, což je báječné. Není to žádné umírání, kdy budete umírat v bolestech a dlouhodobě, ale udělá to takové pink - a jste na druhé straně. Je to nádherné, věřte mi, mně nechali virtuálně několikrát prožít tyhle věci, abych vám je mohla pak vysvětlovat, protože v tomhle stavu se velice rychle, v pár vteřinách, překlenete do stavu, kdy vidíte pouze černobílý film, který pak skončí a necítíte vůbec žádné poryvy ani bolesti.

Co je stav Svatého grálu. Tenhle člověk má otevřenou šestou čakru, je Svatý grál, a člověk vedle vás je úplně jako beránek, protože tahle brána je otevřená a vy jste jeho nitro. Jestliže on bude útočit na vaši hmotu myšlenkově, bude uzavírat a útočit sám na sebe, a neví to. Tahle otevřená část otevírá tuhle moc. Ale pozor, tenhle člověk už s nikým nebojuje, nemůže ani na nikoho myslet ve špatném nebo v nějakém odporu. Protože kdyby se tak stalo, musel by ten útok v tu chvíli prožít na sobě. To vy víte, protože všechno si v tu chvíli zasloužíte, a udělali jste jednotku odporu, kterou si musíte hned sklidit. V tom stavu Svatého grálu už tohle neumíte, protože ta hmota už je skutečně poslušná.

O tom je vlastně i povídání z Bible o beránku. Beránek vlastně znamená, že ta hmota, ve které vy jste, ona vám slouží pouze k přebývání. Vzpomeňte si, že bylo i předurčeno, že přijde Království nebeské na Zemi. Ano, to je prolínání Božství do hmoty, kdy se vlastně otevře ten pohár a vy jste živoucí Bůh ve hmotě. Tohle je jediný rozdíl mezi třetí a pátou dimenzí. Ona má praxi přechodu, takzvanou čtvrtou dimenzi. Čtvrtá dimenze

je zastavení emocionálních odporů. To znamená, že určitá část lidí původně se pohybující v odporovém prostředí dostane správné informace a bude jim podle svého DNA vývoje rozumět, aby je uměla zastavit a pracovat s tím. Ono to vždycky trvá pár let, než se to vyladí, ale dneska už to vidíte, že jste jiní, že dřív v jistých situacích to bylo pro vás dramatické – a dneska jste takzvaně lhostejní. Což pozor, někdy toho může využít vaše ego a říct buď, že jste krutí, anebo jste laxní a nic neuděláte..., vy se nemůžete tomu člověku divit. Takže já vám doporučuji jenom se chovat v klidu a míru a nevysvětlovat, když byste ještě neustáli takové ty vysvětlovací fáze, aby vás zbytečně někdo neodsoudil. Když už ty informace víte, tak někdy vy tak chcete pomoci těm lidem, ale ono to nejde, ono to tělo na vás kouká tak tupě, to zvíře tak drží toho člověka...

A co profese, které to mají v popisu práce? Já někdy musím říkat něco jiného, než tady říkáš.

Ano, tady už je jiný stav, kdy ty už budeš cítit, komu co říct a co ne. Bude pár lidí, u kterých se ta čakra otevře, ale zase u těch druhých to nepůjde, ani kdyby ses zbláznil...

Ono to někdy ale mluví samo, a nejde to zastavit a říkám to, a nemůžu to umlčet, ani kdybych chtěl...

Ano, mně se i stalo, že jsem také mluvila a on mi ohromně řekl, že na tohle čekal celý život... Ano, tam říct musíš, ale tady už vidíš, že jsi nástrojem a že to Božství mluví samo. Nejdřív ovládneš tu svoji hmotu, když ty svoje bloky tam vlastně nemáš, a tehdy už je to k používání. Ale tehdy se už skutečně prolne sem na zem Království nebeské. Je to blaženost. Je to fakt krásný pocit klidu, míru, víte, že všechno je správně, že všechno se děje tak, jak má.

Já jsem teď zažila u nás v rodině neuvěřitelnou věc, protože můj třetí vnuk měl jít na velice vážnou operaci. A teď, ta operace a vůbec to vyléčení... Tu nohu bude mít otevřenou skoro půl roku, tam se protahuje kost a sám si to vlastně jakoby utahuje... A teď se musí počkat, až se ta jedna kost natáhne, pak ta druhá kost se odebere, protože ji má nadpočetnou (ten Pánbůh je srandista), a pak teprve se ta noha uzavře. Pak bude ještě rehabilitace, takže bude půl roku na vozíku... Ale oni jsou tak báječní, Lucka jela pro vozíček a poslala fotku, jak Rafael tam seděl na vozíku, ruce vzhůru: a jedem na Bělehrad! To je super, takhle se z toho dostanete co nejdřív, protože kdyby on byl pesimista a tu jedničku měl uzavřenou, tak ta noha se nikdy neuzdraví. A on si to nabral a on moc dobře ví proč, protože v minulých životech tam ještě byla duchovní pýcha, tak to rychle musel dohonit, on je super kluk. Nicméně týden před tou operací Lucka, která se málokdy dostane na skype, protože má ohromné množství práce, tak mi píše: „Nemáš chvíli čas?“ Tak jsem si pustila skypu, už když jsem je viděla, tak říkám: „Co vám je?“ „Na nás leze asi chřipka...“ A teď jsem viděla na té Lucce: za týden je ta operace, mají ho operovat - a co když ta operace nebude... A teď oni už se vlastně v září stěhují do Chamblardu, ta klinika je šest hodin cesty, to by byla strašná komplikace, někde mít dítě tak daleko... A teď bylo na ní vidět, ten nastavený odpor, to cloumání, aby ten termín proběhl. A teď chřipka, že... Načež mi večer napsala: „Mami, prosím tě, sáhni si na Rafaela, on má strašné horečky a strašně ho bolí hlava...“ Ale já jsem věděla,

že nesmím. Já, babička, která ho strašně miluje, jsem věděla, že nesmím, že on si to musí prožít. A teď jsem si říkala, ne, ne, že teď by to ještě neskousla... Uvidím, co bude zítra. A tak jsem jí napsala: „Luci, hodně vody, hodně tekutin, to musí zvládnout sám, ale pozor, ty mu můžeš pomoci tím, že hoď úplně za hlavu ten termín, totálně vyhoď, to je odpor, je to jeho zdraví, ono se to uvolní, ale on si s tím teď musí poradit, to tělo totiž při té horečce si samo zlikviduje všechno, co tam je odporového...“ Jenže večer mi to nedalo. Ne, že bych chtěla něco strhávat, zkrátka jsem tam jenom strčila prst, ale co se tam dělo... Tak jsem ho zase vyndala a klid, Iva byla úplně klidná, říkám si: „To dokážeš, chlape...“ Vidíte, člověk, který by nevěděl o co kráčí, ten by si řekl, že to je baba, ta mu nepomáhá... Vy si ani neumíte představit, jak se dá pomoci, já jsem mu pomohla tím, že jsem mu nepomohla. Druhý den jsem tam strčila prst a nic. Za hodinu mi Lucinka napsala: „Rafael je v pohodě, ale já jsem na sračku...“ /Smích/ Tak jsem jí řekla, ať si to jen projde, ať pije vodu - a na druhý den to už bylo v pořádku. Pak mi psala za dva dny, že byli u anesteziologa, že ho operovat budou. A kluk byl čilý, ještě dva dny chodil do školy, aby se doma nenudil. Tohle nemůžete vykládat vrstvě, která má úsilí a která se snaží. Vy nitrem musíte zachovat klid. Jinak ošetřujte, hladte, zklidňujte, dávejte čajíčky, obkládky a všechno... Vy musíte zvedat náladu těm lidem. Ale pozor, s mírou. Když bude mít někdo jednačtyřicítka horečky a bude umírat, tak jen zklidňujte – to nic není, to je dobré, přečtu ti pohádku, nebo tak něco. Když byla moje babička nemocná a já věděla, že ji potřebuji dostat na nohy, naštěstí v té době bylo málo práce, tak já jsem s ní ležela v té posteli a za tři měsíce jsem jí přečetla nahlas čtyři knížky. A ona, která nikdy nemilovala Eliota, přišlo jí to blbý, ale tam jsou úžasné lidské příběhy, jak ji Eliot vyučoval, najednou viděla tu lidskost, tu lásku vlastně, která v těch příbězích je.

Stačí ti tohle ke Grálu?

Ještě otázka, souvisí to nějak se sexuální energií?

Pamatuj si, naše duchovní energie je vlastně o oktávu vyšší než sexuální. Proto léčitelé, kteří jsou ještě ve fázi bílé magie, oni léčí přebytkem své sexuální energie. Ale jakmile se dostaneš nahoru do toho vrchního pláště, když jsi pokorný, tak tam léčíš sám sebe, a hlavně chováním a tím, jak předvádíš těm druhým, svojí rolí - tak léčíš ty druhé.

Kdysi dávno mi Amálka malovala čáry života. A nade mnou bylo trojkruží. Ona tak na mne koukala, já říkám: „Co to je?“ A ona: „To jsi ty...“ Já říkám: „To jsem já, jo?“ A ona: „To je učitel...“ Říkám: „Já jsem učitel? To je blbost...“ Tak jsem to tak z té hlavy vyhodila. Ano, já jsem totiž od dětství byla klidná, vyrovnaná, já jsem zmírňovala takové ty poryvy. I v té škole mezi těmi dětmi, když někdo s někým nemluvil, tak jsem tahala ty děti nenápadně jakoby do toho celku, vysvětlovala..., ale hlavně, já jsem nikdy nikomu nedělala nic, aby měli vůči mně odpor, v tom smyslu, že by tam byli nějaké charakterové útoky. Pozor, tím už je neuvádíš v pokušení, aby dělali svoje bloky, i když tam třeba jsou vůči druhým lidem, ty jim svým chováním nezapříčiníš ty jejich nemoci. Takže vy máte jenom žít. Pak těm vedle vás bude divné, že jste pořád tak v pohodě, jak jen to děláte..., přijdou se zeptat. Najednou bude kolem vás spousta takových těch potřebných lidiček, kteří se přijdou zeptat, poradit se - a vy jim jen tak s úsměvem něco

řeknete... To už je vlastně stav nad léčitelstvím, to je nad třetím okem, to je takzvané učitelování. A to nemusíte nikomu vykládat. Stačí, že to budete žít. Takovou tu trvalou lidskou normálnost, tu spokojenost toho žití.

Ted' v Třebíči, za mnou přišel Luděk Mahel, strašně hezky jsme si pokecali. A on mi říkal, a potom to také napsal do článku: „A co taková stará babička, která vůbec nemá šajnu o tom, co vy tady říkáte?“ Říkám: „Ano, ta může být mnohem dál, než lidé, kteří mají miliony kurzů a nějakých duchovností...“

Já sama mám kamarádku, která mi to vlastně ani neříkala, možná, že to tam jakoby bylo. Nicméně ta rodina mně kontaktovala, tam bylo obtížnější to pochopení, byly tam jakoby hodně těžké věci, ale jednou za čtrnáct dní jsme si povídali a pomalinku se to roztápělo - takový ten odporový stav. Ona je hrozně hodný člověk, ale byla míra, kterou nepochopila. A tam se děli věci v sousedství, to bylo velice zajímavé. Ona byla vynikající student, vysokoškolák, a pozor, někdy duchovnost jsou skripta vysoké školy. To se nedá nabířovat, to musíte žít – a tady ona jezdila na různé kurzy každý týden. Načež mně kontaktovala ta rodina a říkali mi, jestli bych si s ní o tom nepromluvila. Tak jsem řekla, dobře, že ji zavolám. Já jsem o tom nevěděla, ona mně to ani neříkala. Tak ji volám a říkám: „Podívej se, když se vzdáš těch sobotních a nedělních kurzů a budeš žít praxi, ty budeš ráda kvůli nim doma a vzdáš se své vlastní duchovnosti, tak umíš praxi a žádný kurs nepotřebuješ...“

Vždyť vy máte nejlepší kurs svůj osud. Vy máte žít, každé ráno se vzbudíte, to co se má odehrát, se odehrává, máte nějakou práci, s někým si promluvíte, někoho potkáte, někdo vám něco udělá, musíte to přijmout, je zbytečné si dělat novou karmu, to je pak donekonečna.

Jsem masérka. Stal se mi malý úraz na malíčku. Když jsem šla do práce, pán mně požádal o pomoc, ale reagovala jsem nervózně a násilně jsem si skřípla malíček do dveří u auta. Museli mi strhnout nehet. Může to mít souvislost s mou prací, kdy většinou odblokovávám lidi, nebo se to týká emoce, kterou jsem prožila?

Tam bude nějaký starý dopad. Ten malíček vypadá na čtvrtou čakru, to bych si musela sáhnout. Na rukách to je samozřejmě čtvrtá čakra, ale je vidět, že možná zasahujete víc, než by jste měla. Klidně si masírujte, je to úžasná práce, ale ideální je bez vůle člověka, bez takového toho úsilí - ted' to tam vyžehlím -, to už je vaše. Ne, ideální je s tím člověkem promluvit. Ono z těch lidí už bude padat samo to, co je tíží. A vy už to taky uvidíte na tom systému toho těla. Na tom těle je to přesně nastavené, kde jsou problémy, tak tam to zkrátka ten člověk neumí. Jestliže to bude mít na hrudníku, neumí lítosti, zášti, to je různé. Také budete vědět, s kým mluvit a s kým ne. To už poznáte, jak se ten člověk chová. Nemůžete mu tyhle věci říkat, když víte, že by vám nerozuměl, ale už kdyby vám trochu rozuměl, tak to už je zase jiná, takže, trochu si s ním promluvit a netlačit to. Pamatujte si, že každý si zaslouží to, co má.

Já jsem vysvětlovala kdysi dávno lidem, že jsme jeden jediný Bůh. To znamená, že jestliže vám má někdo pomoci a nepomůže vám první, druhý člověk - pomůže vám třetí.

Vždycky vám ta pomoc někde přijde od stejného Boha. A to je vlastně i zpětná reakce. Jestliže já dneska tomu člověku nemůžu pomoci, je skutečně vidět, že nemůžu, buď si najde jinou pomoc někde jinde nebo si to má zkrátka protrpět. Tohle je realita, on musí něco pochopit. Takže tady buďte velice opatrní. Skutečně ne silou, protože ono to ani nejde. Tím vašim úsilím vůle hmoty by to stagnovalo. Ideální je skutečně učitelování, kdy si vysvětlíte ty věci. Já nevím, jakým stylem to děláte, jestli si s těmi lidmi ještě povídáte. Většinou ti maséři, kteří takhle masírují, ty lidi znají, to je určitý okruh lidí, takže už se vám i svěřují, něco vám řeknou i o rodině, tam je zkrátka větší blízkost. Ale já bych to brala jako platbu, protože zasloužím si něco, ono to je sice hodně nepříjemné, ale je pravda, že v tuhle dobu já nemůžu masírovat, protože i vás by to bolelo a nemohli by jste si poradit, v tomhle stavu ne. Je vidět, že nějaký čas máte na rozmyšlenou, já bych to respektovala. Nešťouřejte do toho, věřte, že všechno je správně, tak jak má. Příčina by se mohla odhalit při aurickém sezení, ale to se teď z časových důvodů opravdu nedá.

Od mládí mívám bolesti hlavy, dříve méně často, teď v pozdějším věku stále častěji. Zajímavé je, že přicházejí téměř pravidelně, vždy o víkend. Dříve to bývalo buď v sobotu nebo v neděli, posledních pár týdnů mám bolesti celý víkend a polevuji až v pondělí ráno. Bolesti provází neustálé zívání i když nejsem ospalý. Na jaké čakře by mohl být blok? Děkuji.

Bolesti hlavy jsou vždycky v nepřítomnosti, tam bude nějaká stará záležitost, kdy byl veliký odpor i ve strachu, v obavě, co bude v budoucnosti, ta hlava, když vidí a něčeho se bojí a je to prožitek, který byl v podobné časové fázi, to znamená o víkendu.

Já sama jsem měla kamarádku, která zažila šokující záležitost, kdy ji rodiče jednoho dne po obědě, to bylo někdy ve druhé třídě o prázdninách, ona šla spát, byla unavená, rodiče byli v práci, pak přišli domů a oznámili jí, že se rozvedli. A ona nevěděla, že se rozvádějí, že se něco děje, sice bylo dramatické to manželství, ale jinak celkem v pohodě. Tam se odehrávali takové věci, ona říkala, že dneska, když si zpětně vzpomene, tak se ani nediví, třeba jednou spolu jeli autem na výlet, strašně se těšili a táta mámě říká: „Zapal mi cigáro.“ Máma mu zapálila cigáro a dala mu ho do pusy obráceně. A už na výlet nejeli. Ale byli to lidé, které ona milovala. Ale ta maminka najednou ze dne na den zabalila kufry a ona s ní musela jet do jiného města, které bylo ošklivé. A od té doby měla šílené bolesti hlavy, říkala, že už to cítí, ví, že nesmí jít po obědě spát, ale někdy to člověku nedá...

A tady u vás to bylo také o víkendu, takže se to bude týkat možná, třeba období, kdy jste měl volno. Tam se něco mohlo stát, přihodit se, zkuste popřemýšlet a přijmout to totálně, absolutně. Mohl tam být nějaký odpor ve strachu co bude, silný poryv.

Další fáze může být ta, že teď, když my takhle opouštíme hmotu, tak se opravdu něco děje. Já jsem minulý týden něco takhle prožívala, mně tedy hlava nikdy nebolí, to bylo výjimečně, jenom když přicházeli a upravovali mi závoje, tak to bylo, jak když se někdo sekerou treťí, to byla šílená bolest. To jsem zažila asi dvakrát od té doby, co přicházeli. Ale tenhle týden v noci jsem viděla, jak se mi uvolnila taková zvláštní, tenká slupička ještě kolem srdce a druhý den mi to odtékalo přes levou ruku. A ještě týden před tím,

než se tohle přihodilo, tak já jsem měla od kolen dolů těžké nohy a takový trošku až pocit křeče a za očima strašný tlak a i taková obrovská únava přišla. Já jsem si jednou lehla, to je tak týden zpátky, do postele, a teď usínám... A to byla taková únava, že už člověk chce i umřít, tak jako: už jsem asi všechno udělal... Já jsem si z toho dělala prdel, ale to je to nejlepší, co může být. A teď jak jsem usínala, tak říkám: „Tak už to spust!“ A usnula jsem. Najednou mě vzbudil výbuch, ale obrovský výbuch, nádherná energie, všechno se točilo, takové zlaté světlo mezi tím, to bylo jako krajka mandaly, točilo se to jako ozubené kolo, blaženost přišla... A jak to přestalo, tak přestal tlak v těch nohou, přestala bolest za očima, přestalo všechno, jako kdybych se zvětšila, jako kdybych byla buňkou, která měla membránu, a teď ten tlak jsem cítila, jak se ta membrána napínala, a já jsem se rozpínala, ono to nešlo..., a najednou to povolilo a něco prasklo a úžasný stav... A od té doby nic.

Takže, prosím vás, je to strašně těžké se dostat z hladiny hmoty k Vědomí Boha. Vydržte. Já vím, že je to obtížné, zvláště, když bolí hlava. A třeba můžete mít i malé děti - a teď oni řvou, buší věcmi a vy cítíte i když špendlík někdo pustí na zem. Já vím, to je těžké. Nejlepší je a oni nám to vždycky říkali: „Nejlepší je říct - super, něco bolí, něco se hojí.“ A to nám říkali ti ze shora, takže oni vědí, o čem mluví.

Ivanko, prosím tě, co je to za odpor, když ve střevech žijí roupy a jsou hodně aktivní?

No tak to je pěkně v prdeli tedy. /Smích/ Takhle: bacha, teď se hodně rozmohlo takovéto strašení těmi cizopasníky a s různými věcmi, co se odhalují, ano, neberte nic fanaticky, prosím vás. Uvědomte si, že vaše tělo je hmota. A vy ani nevíte, že virus takhle proletí přes vaše tělo a je v prdeli, aniž by jste si toho všimli, on je tak malý... Vy jste vesmír, mezi jednotlivými buňkami jsou obrovské, obrovské vzdálenosti, to je jako když vidíte na jednotlivé body na Zemi, což nevnímáte, záleží od velikosti těch živočichů nebo toho života, který se tam pohybuje. Je to skutečně jak nahoře, tak dole. Takže, když už by vás někdo strašil, že máte v sobě červy nebo třeba plísně nebo parazity a budete se bát, tak jste v pytli, už jenom proto, že zažijete odpor strachu. To tělo se neubrání, ale hlavně – v tom osudu jste dovedení k tomu cizopasníkovi a sežerete zrovna to, co potřebujete - aby on ve vás žil, aby jste si užili. Cizopasníci nejsou problém, myslím, že na to už dnes lékařská věda má nějaké prostředky, klidně odčervení, čas od času to zopakovat, ale přiměřeně. A ne se pak bát něčeho.

Já si pamatuji, znám člověka, který se celý život štítil všeho, byla to doktorka. A teď, jak měli mikrobiologii, tak se bála cokoliv si sundat. Já si pamatuji, že když přišel pacient, který ji miloval, ale to byl tak hodný člověk, to si nedovedete představit a říkal jí: „Paní doktorko, já jsem vám přinesl meruňkové knedlíky!“ A teď jsem věděla, že ty meruňkové knedlíky sežeru já, protože ona se štítila to vzít do pusy, když to sama doma neuvařila – a dala to mně. Ona se bála, ona každý den doma všechno dezinfikovala, aby to měla bílé, aby si byla jistá, že tam na tom není špína, protože na tom bílém je to vidět, to bylo neskutečný. Nedávno mě vyprávěl jeden človíček, že se potkali a ona stála dva metry od postele a ničeho se nedotýkala. To je utrpení celý život. Ten člověk týrá sám

sebe, ale pak je samozřejmě pořád nemocný. Vezměte si, když budete pořád všechno mýt a likvidovat, pak potkáte jeden vir, který přehlédnete... /Smích/

Já si pamatuji, jak říkával můj táta: „Pojď, jdeme na jahody,“ otrhal jahody, pak je ofoukl a strčil mi je do pusy, ano, a něco mi spadne na zem a já to klidně sežeru... /Smích/ Samozřejmě žádný fanatismus, ani ne to, ani ne to, ale když už si z toho děláte srandu, tak už i to tělo se ubrání.

Takže samozřejmě ty střeva, to je první čakra, tam je to oslabené nějakým pesimismem. Samozřejmě když někteří z vás mají v sobě roupy, červy, tak si užijete pesimismus, protože to asi strašně svědí... Kdyby vás to moc svědilo, tak vstaňte a jděte něco dělat, uklízet..., to je trvalý optimismus, pak vidíte, k čemu to všechno slouží - a ne pořád se bránit něčemu. Pozor, ve stavu Svatého grálu, vy potom dostanete i info i pomoc, když dostanete roupy, tak vám někdo dá lahvičku proti roupům, aniž byste to věděli. To se pak děje, to jsou pak zážitky.

Mám nájemníky, Romy, kteří občas zapomenou zaplatit nájem. A vždy jim jdu vstříc a něco odpustím a v nájmu pokračujeme, ale připadám si zneužitá. Co s tím? Děkuji.

Tak, a teď vám něco vysvětlím. Víte, tady stačí, když se rozhodnete. Už jsem říkala, že egoismus je, že chcete něco jiného, než je. Jestliže já se rozhodnu, že jim něco odpustím, že na tom nejsou dobře, a rozhodnu se, že si čas od času nevezmu nájem... Dohodněte se, aby třeba čas od času něco spláceli, po pár stovkách hradili, ale bacha, už si připadat jako zneužitá, to už je odpor. Jestliže se pro tohle rozhodnete, tak zapomeňte na zneužívání. Anebo se rozhodněte, že to tolerovat nebudete a vystěhujte je. Jenom se rozhodnout...

To je to samé, jako když mně třeba píšou ženy, které by chtěli partnera. A když na to dojde, tak on jim zase nevyhovuje... Tak to jste pořád egoista. Jste egoista i když ho nemáte, i když ho máte. Buď mám partnera a jsem ráda, že ho mám, protože nejsem schopna být sama, ale toleruji jeho věci, které dělá, že třeba nezvedá prkénko..., protože jsem ho chtěla, já ho zkrátka беру kompletně se vším. Anebo mi překáží, že nezvedá prkénko a budu raději sama, to je stav bez egoismu. Být spokojená, když jsem sama, a i s chlapem, i když dělá cokoli. Ale v obojí fázi můžete být egoisté, protože odmítáte to, co tam je. Vy nemůžete mít vždy všechno, to nejde.

A co když se neumím rozhodnout?

To je potom sebemrskání...

Buď – anebo: já jsem teď nedávno psala jedné ženě, že když je sama, tak se může rozhodnout kam půjde, s kým půjde a kdy, třeba s kamarádkou na výlet nebo cokoli, to je ohromná svoboda, tak ať si toho užívá! A kdyby někdy přišel nějaký partner, tak zase nebude nikde lítat, ale bude mít zase jiné radosti - to je normální život. Vy máte žít, ale vy máte něco a hned z toho půlku nechcete, to je pořád dokola...

Červené kabelce už dokážu odolat, ale ještě na ní alespoň ráda myslím, kdy to přejde? /Smích/

To je super otázka. Každý z vás to má jinak, to vám nemohu říct, kdy to přejde, ale klidně tomu můžete odolat, věřte mi. Tam se potom začne stávat, jak budete úplně bez odporů, že dostanete ty věci, které potřebujete a i v té barvě /smích/, já jsem to fakt zažila. Třeba s kabátem i boty, i s barvou. Mně se rozpadly hnědé boty, takové nízké lodičky (já nenosím nikdy žádné podpatky, což moje italská dcera taky ne) a to byl takový zvýšený klíneček, ale bez podpatku. A když jsem pak odjížděla, byla jsem u dcery v Itálii týden, nebo deset dní, jdu balit kufr, tak ona říká: „Hele mami, teď mne něco napadlo...“ A nese nádherné kožené měkoučké boty, které museli být hrozně drahé: „Představ si, já jsem si je šla koupit, vyzkouším si jednu botu v obchodě a byla mi, tak jsem si je vzala a už jsem se na ně těšila, druhý den jsem si je vzala do krámu, no, a já jsem v nich nemohla vydržet, ony mi byly malé. Tak tady je máš, zrovna jsem je našla nahoře.“ A mně padly. Takže, pak se vám budou dít takové věci. Takže vydržte.

Tak se doma podívám, jestli doma nějakou červenou kabelku nemám, já se tak směji, až nevidím... /Smích/

Ivanko, co si uvědomit, pokud nerostou vlasy u ženy? Případně u muže? Je tuto zkušenost možné považovat pro obě pohlaví stejně? Děkuji.

Ano. Vy si naberete totiž osud celého těla. A vám nic jiného nezbude než to respektovat, tohle si musíte vždycky uvědomit. Oni si lidé myslí, že všechno se dá jakoby ovlivnit, ano dá, ale přijetím. Tohle je to důležité. Příště už to nebudete mít, příště už si samozřejmě vyberete jiný tělo, ale jsou zkrátka věci, které se stát musí. A u těch mužů, tam je to samozřejmě záležitost testosteronu. Ale u žen také, ve stáří, myslím si, že když se vlastně mění hladina hormonů, už také jsem fousatá někdy. A tam už potom skutečně záleží na založení té cibulky vlasu, co tam je v tom DNA, a jak se to vytváří, nevím samozřejmě, kolik vám je. Také to může být záležitost kůže, což se mi v tomhle případě nezdá, po tom, co jste tady napsala. Ale je pravda, že jsou období, kdy vlasy více padají. A to jsem si už ověřila mnohokrát, že všechna ta rčení jsou úžasná, pravdivá, ta co vychází z lidu. A mnohokrát jsem se s tím setkala, když si budete dělat hodně starosti, oslabujete se, a nejste jako Bohové v hlavě - vyhlížíte do budoucnosti - říká se, že ze starostí padají vlasy. Ano, ale tady já mám obrovsky osvědčený recept - kopřivy. Jsou období, že víc padají, třeba při porodu mi hodně vlasů slezlo, ale hned všechny narostly. Já jsem pak byla ježatá, když jsem zvedla vlasy, měla jsem tam jakoby štětiny. Nebo když je třeba nějaká nečekaná dlouhodobá nemoc, třeba silná chřipka, nebo když je nějaké psychicky silné období, týkající se rodiny nebo něčeho, tak takhle to tělo reaguje. Ta hmota má své věci, ale pamatujte, všechno to vyřešíte tím klidem. Tím stresem, že to vlastně prožijete, tím se to jakoby vytváří, ale to může být obojí. Ale nějak dramaticky bych to neřešila. Zkuste kopřivu pít a přelévat si vlasy, to je opravdu úžasná bylina. Nasbírat si svoje kopřivy, umýt si vlasy a přelít si je pak tou kopřivou, i pít to. Můžete si tam do toho čaje trošku něco dát, kdyby vám nechutnal, to zas není tak strašné. Když chcete mít kvalitní vlasy, tak pomohou ty kopřivy.

Jak najít víru a lásku v sebe sama?

Tak pozor, víra... Já tu víru vnímám jakoby jinak. Uvědomte si, že i lidstvo má nějakou víru. Jenže ta víra ještě není vědění. To je ještě berlička. S vírou operovali i organizace, které my nazýváme církve. Samozřejmě, tam se vnucovalo něco... Zapomeňte na to. Já jsem ten, kdo za sebe zodpovídá. Vy se máte starat o tělo, ve kterém bydlíte, máte se o něj starat s láskou. A to tělo nemá škodit druhým. Ani myšlenkou, protože ta myšlenka, to je vlastně to gro, které se tam prožívá. Za vámi nesmí zůstat spáleniště, to stačí. Ten dobrý pocit, že jste nikomu nic neudělali, nekřížili, nebo jakoby v něčem špatném neublížili. Smíte poradit, ale netlačit. A ten dobrý pocit, který ve vás zůstává, to je ono. A je jedno, jak to moje tělo vypadá. Ono může být buď tlusté, nebo hodně hubené, rachitické, nebo nevím jaké: s křivým nosem, s jedním okem..., a to je jedno. Vy jste to, co je uvnitř. Je to můj osud, patří mi to. Jestliže já mám být taková, jaká jsem, tak nejsem taková jenom pro sebe, abych se naučila přijmout sama sebe, ale hlavně, je to můj domeček, jestliže já budu mít k tomu domečku odpor, v jakékoli fázi, tak já to budu jenom zhoršovat, protože ještě ten domeček bude nemocný. Pan Halík mi říkával, že paní, která u něj pracovala, a byl to tak úžasný člověk, byla opravdu super, a přitom byla malá, tlustá, nohy do O, zrzavá, málo vlasů, tlustý půllitry, zuby jak noty na bubnu, ale to byl člověk, který měl tak srdce na dlaních... Jednou se na ní tak zadíval, a říkal, že si nikdy nevšiml, jak ona vlastně vypadá. Vůbec to neviděl. Ano, vy jste to, co je vevnitř. Takže za prvé: víru sama v sebe. Začněte na to tělo vzhlížet, jako na prostředek být tady, jako kdyby jste si koupili auto. Důležité, že jede... /Smích/ To stačí.

Organizace - ve 3D to bylo nutné, protože chtěli mít své ovečky, aby je mohli ovládat, aby z toho tekly peníze, aby měli pozemky a měli z čeho žít, což je správné, protože i organizace mají svá ega. Pamatujte si, v jakékoli organizaci, jakkoli egoisticky založené, může být i úplně čistý člověk. On právě třeba přišel proto, aby se to trochu posunulo, anebo aby si uvědomil tyhle věci, které tam jsou.

Není radno se extrémně bát. Mně teď psala paní, mluvila jsem o ní v Olomouci, měla dceru v psychiatrické léčebně. A představte si, teď mi psala na Skype, že se zjistilo, že byla očkovaná proti rakovině děložního čípku; a teď kolem toho obrovské fámy... A teď mi volá, že shání nějakou požehnanou vodu, protože ty farmaceutické firmy to tam všechno zavirovaly, a teď strach, co bude dělat... Říkám: „Zapomeňte na to, vy sama teď musíte zachovat klid, jinak ta vaše holka bude rozhozená...“ Ona už ty hlasy neslyší, ale má ještě stavy strachů po nocích, když ten Satan přijde, jsou tam nějaké věci, protože ona je hrozně hodná, tahle holčina. A teď se přišlo na tohle, teď ona zase strach. Říkám jí, že už je tak schopná, že mi udělala takovou radost, když jsem s ní mluvila na skype, a ví moc dobře, že za jakoukoliv cenu musí udržet klid, žádný poryv. Ale hlavně, když budete pít tu vodu, která je jakoby požehnaná, vy už si děláte vědomě vlastní vůli člověka ochranu, což je odpor. Vy tady s tím dítětem nebudete pořád, vy to dítě musíte naučit optimismu, aby se samo dovedlo v tomhle světě ochránit z jakýchkoli průserů. Ale spoléhat se na něco, že to slupnu nebo vypiji, a přestane mít nade mnou někdo vládu, to už je fáze hmoty. A on to na vás zkouší, protože tam je nějaký důvod. To znamená, že vás ten strach vcucne do pozice těla s vaším jménem. A jste zase tělem,

když máte strach. A tělo se bojí a kouká kolem sebe, kdo mně co píchne, nebo co mu kdo udělá... Ale hlavně, já si to dělám sama, když si tu bublinu ochrany udržuji.

Já jsem si zvolila osud Ivy. A věřte mi, je mi úplně jedno, co se s tou Ivou bude dít. Já vím, že moje doba, můj čas, který tady budu s vámi na téhle planetě je nastavený a je mojí vůlí. A je i mojí vůlí, kdo z vás mi cokoliv udělá nebo jakou situaci prožiji, i kdyby se děla jakákoliv dramatická věc. Kdyby se tamhle mělo něco odehrát, tak já dostanu najednou nápad a půjdu úplně jinudy...

Když mi bylo šestnáct, tak jsem chodívala pěšky z Bystřan. A protože po odpolední v půl jedenácté v noci nic nejezdilo, tak jsem procházela zámeckou zahradou v noci. A já jsem tam vždycky stála, protože v zámecké se přepadalo i ve dne, a teď se ozvalo: „Běž...“ Teď přišla taková příjemná energie a já věděla, že se mi nic nestane. Teď jsem přišla na křižovatku, a už jsem vám to jednou vyprávěla, možná i dvakrát, já jsem nemohla projít ani doleva, ani doprava. Teď jsem se rozhlížela, jestli mě někdo nevidí, protože to zkrátka nešlo, tam byla jakoby neviditelná stěna. A pak mi po čase došlo, že tam by někdo mohl být, kdo by mě ublížil, takže mě to nepustilo. Od té doby jsem si zvykla, že mi proběhne, jestli mám jet autem rovně, doleva nebo doprava. Když někam jedu a automaticky při tom jednom obrazu cítím - jo, to by se ti líbilo, tak jedu tam, a není to nikdy se žádným problémem. Fakt se ta hmota ozývá. Budou na vás potom mluvit i jiné věci: auta, rádio, vaříče..., to je pak sranda, když to promluví, ta hmota. Ano, to je stejná hmota, jako vy. Proto si kolikrát říkám, že lidé ani neví, co dělají, že do něčeho řezou - a ta hmota bude do nich řezat taky.

Já jsem nedávno vylezla tady ze Špáru, tam jsou kostky, tam bylo rozbitých snad padesát kostek, jak to bylo napadené, já jsem úplně cítila, jak to tam leželo, jak si to někdo odnesl sebou. Když jsem šla z nákupu, tak už tam byli policajti a už to vyšetřovali. Ale pak už nereagujete nikdy, vám už to pak ani není líto, vy víte, že to tak je, že je to tam zaznamenané, že si to někdo potřebuje prožít..., žádné lítosti. Já jsem včera viděla, jak v Římě zdemolovali holandští fotbaloví fanoušci španělské schody, to je tedy dramatické samozřejmě, ale teď ten Satan strašně běsní. Říkala jsem si, že by to správně asi měla uhradit ta holandská vláda a vymáhat to potom na těch svých lidech, kteří tam byli a udělali to, ale jak to dopadne, to záleží na tom, jak je to v té historii zapsané. Každopádně každý ten člověk, který takhle zaútočí, dneska bude hodně, hodně drsně platit i fyzicky i psychicky i finančně.

A co box? Když boxuji, tak to dělám jako sport...

Někdy je lepší boxovat do pytle, než do člověka...

Takhle, každý odpor se samozřejmě projeví. A je jedno, jestli boxuješ do pytle, když se chceš vybit. Mně jednou někdo napsal: „Ivanko, vy říkáte, že nemáme křičet a brečet, ale já jsem chodila k psychiatrovi a ten mi řekl, že si to mám vybrečet - a mně se ulevilo...“ Říkám: „Jo, víte, ono tady jde o něco úplně jiného než o vybrečet se a ulevit si. Dřív ta hmota potlačovala, a vezměte si, před dvě stě lety bylo společensky nemožné, aby jste se někde rozbřečeli. To byla vrstva společnosti, a tenkrát jste v ní žili vy, a bylo neslušné projevit jakoukoliv emoci, takže vy jste to tam zamkli, a vevnitř se to tam

vařilo.“ Později, když se to vyvíjelo, tak naopak přišlo: emoce prožívat, vydávat, projevovat... Pozor, ona ta emoce není vaše, je jedno, jestli ji prožiji nebo uzamknu, nebo ji dám ven, obojí - to tělo to udělalo a ty jsi ji přijal za svou. Takže klidně si boxuj do pytle, to je v pořádku, nepředstavuj si nikoho..., jenom ty svaly a na to uvolnění, aby jste se třeba rozhýbal...

Nezapomeňte i na Ježíše, když říkal, skutečně vás neznečistí to, co do vás vchází, ale to, co z vás vychází... A vychází z vás samozřejmě i myšlenky. Když budou hodně záludné, přikloníte se k nim, tak jakoby jste je udělaly. Na to si dávejte pozor. Ale rozhodně je zbytečné něco v tom osudu nechtít. Když pak přijmete, jakkoliv a cokoliv vám někdo udělá, přijde obrovská blaženost, což vy si nemyslíte při tom útoku. Ale jakmile to přijmete, všechno se otevře a vás to pustí nahoru.

Já jsem včera vyprávěla jednomu člověku, co se stalo tenkrát, když se ta moje dcera vlastně dostala do spárů těch drogařů. To bylo neuvěřitelné, co se dělo. Já jsem cítila, jak se nade mnou otevřela a uvolnila vrstva, tíha obrovská, kdy jsem děkovala za to, že tu zkušenost s drogou jsme tam zažili, že oni jí to do toho pití dali, protože ona to měla vypít, a já jsem musela prokázat stav bez odporu. Vy, co to neznáte, tak vám to budu vyprávět, protože to je důležitá věc, aby jste věděli, že opravdu není čeho se bát. Ať se děje cokoliv, všechno se změní, když to skutečně nitrem přijmete.

Moje dcera kdysi dávno, bylo jí třináct let, chodila na Teplické gymnázium. A tenkrát na těch středních školách vybírali psychology a děti proto, aby je pustili mezi ty drogově závislé, aby je přemlouvali od těch drog. Taková hovadina... Protože ti lidé, ty děti, co berou drogy, to už nejsou lidi, to už je hmota závislá na chemii. A ta hmota donutí toho člověka, protože má různé stresy a hrozné křeče, aby vysával další. Takže oni dělají to, že někomu to podají, aniž by to chtěl, aby z něj vycucali ty peníze. To je taky takový roubov, on za to potom ten člověk nemůže. A teď pozor, já jsem jí to nemohla zakázat, protože to bylo dítě, které vědělo, že já jsem se celý život věnovala lidem, a teď ona chtěla také. Já jsem věděla, že ona odchází z bílé magie, nemohla jsem jí udělat výklad, to nešlo v tu dobu ještě, všechno má svůj postup. Tak jo... Načež oni vybrali určité množství dětí, a pak se rozhodli, že bude jeden víkend, kdy jim budou dělat testy, aby zjistili, jak na tom jsou; a pak za čtrnáct dní bude další víkend, a ty vybrané pošlou mezi ty děcka. Po tom prvním víkendu mi najednou zazvonil telefon, volala mi nějaká psychologička z Ústí. My jsme se nikdy neviděly, akorát jsme se tenkrát slyšely v tom telefonu. A ona říká: „Paní Adamcová, to vaše dítě, já jsem se v životě nesetkala ani s dospělým člověkem, aby měl takové názory, ona je neuvěřitelná.“ Já říkám: „Poslyšte, já vím jaká je. Já vím, koho jsem vychovala, a kdo se vedle mě narodil. Ale chci vám říct, když už vás mám tady na drátě, mně se vůbec nelíbí ten váš projekt. To je obrovsky nebezpečné. Já ji do toho nemohu zasahovat, protože já bych ji zastavila v tom pomáhání - a já si to nesmím dovolit, to zkrátka bude muset proběhnout, ale nadšená z toho nejsem, a chci vám to říct.“ My jsme se rozloučili, ona položila telefon, naše Pěťa složila úspěšně ty zkoušky...

A na tu noc nikdy nezapomenu. To bylo ze šestého na sedmého prosince devatenáct set devadesát sedm. Přišla domů a říká: „Mami, dneska jdu na první setkání s nimi.“ Byli to tři takové kluci, měli kapuce na hlavě... A pozor, tam byl ještě jeden důležitý motiv,

že u nás v ulici, o dvě ulice dál, byla holčina, která do těch drog spadla. A vlastně kvůli ní ta Petruška, protože ji měla ráda od narození, tak se k tomu uvolila. Tak, že s touhle holčinou a s těmi kluky, že půjdou do klubu. To je tam u nás takový zajímavý klub, kino Svět. Je tam i restaurace se stolečky, byl tam i kinosál, kde se promítalo, s tím, že jdou tam do kina. Teď sem cítila, jak ta moje hmota cítila, co se bude dít, ale já jsem nesměla nic udělat, nic říct, já jsem nesměla křičet, nesměla jsem zamknout... Já jsem zkrátka musela sedět doma v tom obýváku, vedle mně Jirka. A v půl desáté přesně tak, jak měla přijít, tak se otevřeli dveře a ozvalo se: „Mami, ahoj, jsem tady!“ Říkám: „Super! A chceš jíst ještě?“ „Ne ne ne, já nemám hlad.“ A šla si lehnout. Ve dvě hodiny v noci mě vzbudilo, jak se holky přes zeď smály. Mně to přišlo, že to je smích. Tak si říkám, co to je, ve dvě hodiny v noci? A to ta Lucinka nespala celou noc, protože byla vyděšená... Načež v šest hodin ráno se otevřeli dveře do ložnice, a ta Péťa vešla a strašně brečela: „Mami, mami, se mnou se něco děje! Já jsem nic nebrala, já ti přísahám, že jsem nic nebrala, ale celou noc chodil chlap a měl místo hlavy televizní obrazovku, a teď je v kuchyni a kouká ke mně do pokojíku! A přes židli jsou průhlední hadi a mávají a lítají po místnosti! A vidíš ty klíče, jak se otáčí?“ A do prdele...

A teď pozor, vy nesmíte křičet, vy nesmíte poukazovat na ty, co ji to udělali, protože by jste je tam podstrčila. Teď já jsem tu svoji hmotu musela ovládnout, takže já ji říkám: „Péťo, prosím tě, já ti věřím, já ti obrovsky věřím. Nicméně ty teď musíš také myslet na mě. Musíš vědět, že já jsem teď ve fázi, kdy musím udělat určitá opatření. Takže ty teď měsíc budeš chodit do školy a ze školy rovnou domů, a nebudeš se nikde jinde pohybovat! Navíc, to oni ti něco dali do pití, to je jasný. To nejde jinak udělat.“ „Mami, to není možné!“ Ona ještě byla tak hodná, že jim věřila... A teď jsem svou hmotu musela uklidnit, doslova jsem stála na svém těle a přikazovat mu, aby nekřičelo: „Ale oni ti to tam dali! Pozor, pamatujte si, není umění velet miliónům, ale sama sobě, to je to nejtěžší, co člověk tady dokáže. Takže já jsem se zkoncentrovala, a s velkou láskou, protože ona na to musela přijít sama, že. A teď nevíte, jak dlouho to bude trvat, to chce čas, i pro mě, tak říkám: „Podívej se, já tě budu vozit do školy, kdybys si tu drogu chtěla vzít, tak někde ve škole ty si ji najdeš (nebuďme idealisté, to je všude, i na těch školách), takže ty jenom z té školy přijdeš domů.“ A teď se ona otočila a říká: „A můžou mně vyprovodit?“ A já říkám: „Jo, můžou...“ A teď zase to tělo hodilo strach..., a teď jsem ho zase nemohla přijmout za svůj, musela jsem ho ovládat. Mezitím ji říkám: „Podívej se, Petruško (ona totiž tři noci nespala, to bylo šílené), já tě teď potřebuji připravit na to, aby ses dozvěděla, co ti tam dali. Takže ty se teď vyčůráš do skleničky a tu moč dáme na rozbor do nemocnice.“

A teď pozor, já jsem věděla, že oni se domluvili, jeden jak druhý..., a já jsem věděla, že musím počkat, až ona na to sama přijde. Takže láskyplně se k nim chovat, láskyplně mluvit i o těch klucích, co tam byli... A teď každý den ta holka přišla před barák, zazvonila, protože já jsem jí řekla, že teď musím ochraňovat i tu rodinu, takže nebude mít klíče, ať zazvoní až přijde domů. Takže ona zazvonila, já jsem otevřela, mezitím jsem uvařila, najedli jsme se, pak za mnou přišla do laborky, tam jsme si do večera povídali, a pak šla spát. A tak to šlo tři týdny. My jsme zažili neuvěřitelné věci. Ony mě holky vždycky hrozně milovali, já jsem nezažila nikdy, že by po mně někdo někdy štěkal, žádné opovržení, tam jak je Božství, tak to probíhá všechno hladce, i to

mateřství. Ale to, co se odehrávalo – vděk toho dítěte - ta byla tak šťastná, že na ní nekřičím, že jí věřím. Ona fakt byla nevinná, ale ona věřila jim – a já musela čekat. A ona takhle říká jednou večer, že si jde lehnout, že je unavená, a dala mi pusy. A já jsem si tenkrát klekla na zem v té laborce, když ona odešla, a brečela jsem štěstím za to dítě, a říkám: „Otče, jestli to všechno, co jsme teď prožily za drama mělo mít jenom jeden jediný důvod, že teď to dítě, které mě celý život milovalo, mně miluje několikanásobně víc, tak to mělo smysl. Já jsem šťastná a děkuji ti za to.“ Až jsem ještě i teď dojatá... A teď jak jsem klečela a brečela na té špíně v té laborce, protože při mé práci se práší, najednou jako když z vás někdo sejme kámen, mně se tak ulevilo, až to bylo podivné, jako by na vás něco tlačilo, a najednou se něco otevře, vám se uleví, až jsem údivem přestala brečet, strašně jsem se zklidnila. Druhý den ona přišla odpoledne ze školy, já jsem stála v laborce a ořezávala jsem model, najednou ona přijde a říká: „Maminko, já jsem tady!“ Říkám jí: „Super, jdi se najíst, a zase si přijď povídat.“ A najednou vidím, jak se zastavila u těch dveří, vrátila se ke mně a říká mi: „Musím ti něco říct, oni se mi dneska přiznali, že to udělali. A já jsem je vyhodila, já už je nikdy nechci vidět...“ A já jsem věděla, že tohle se stalo už večer v té laborce. Tak jsem poděkovala.

Já jsem pak zažila i další záležitost. Dva dny před tím jsem byla odvolaná k jedné paní doktorce pro otisky, teď jsem skočila do auta, odjela jsem. Teď přijedu domů, a najednou jsem viděla, to byl prosinec, venku byla tma, jak za dveřmi byly boty, dvoje pánské boty... Vejdu dovnitř, a teď v tom bytě bylo moje třináctileté dítě a ti dva s tou kapucí. A teď zase to tělo, jak se snažilo: „Vyhoď je, vyhoď je!“ A teď já jsem se musela zkoncentrovat, abych se chovala normálně. Přijdu takhle mezi dveře do toho pokojíku, a říkám: „Dobrý večer.“ A oni také: „Dobrý večer.“ Tak jsem se otočila, svlékla jsem se, začala jsem vařit. A teď stojím u té linky a na té trojce se mi vyboulilo břicho, co ta hmota dělala, a našeptávala: „Vyhoď je! Vyhoď je!“ Já jsem si zmáčkla to břicho, narovнала jsem se, a teď ono se to pořád tlačilo, a jak jsem potřebovala tu ruku na krájení cibule, tak jsem nemohla..., co ten Satan umí... Tak jsem si říkala, ne, že musím zakročit! Jak to jen udělám? Tak jsem si zamáčkla to břicho, otočila jsem se, otevřu dveře, a s úsměvem těm klukům říkám: „Kluci, dáte si s námi večeri?“ Oni byli vyděšení... A já jsem se otočila, dojdou k tomu prkýnku, a najednou vidím, běžel jeden, běžel druhý, bouchly dveře - a byli pryč. A ta Pěťa stála u těch dveří za mnou a říká: „Mami, jak jsi to udělala? Ty jsi byla s námi v té místnosti...“ To je systém toho Svatého grálu. Když ty zvládneš svoji hmotu, tak jejich Bůh je vyhodí – naše společné nitro. Není totiž důvod dál k tréninku.

Vy se v životě nemusíte bát vůbec ničeho, když to pokorně přijmete a jenom ovládnete ty pudy toho těla, které by chtělo běsnit a chtělo někomu rozbít držku, protože někomu něco udělalo...

Tady Jura mi napsal tenhle týden krásný mail: „Ivanko, čtu hodně textů, ale moudrých už mužů, kteří jsou třeba kněží a zabývají se teologií, ale je tam taková mlha toho meče té praxe. Ale ty ho máš, ty jsi vlastně takový pokojný militarista. Sice by tě NATO nevzalo do služeb, ale pak je to bomba. Bum.“

Ano, jakmile tohle zvládnete, to Božství vás nikdy neopustí, kdyby se vám něco stalo, cokoliv..., ale vy to musíte projít, vy to musíte prokázat. Takže vlastně není čeho se bát. Stačí, když se budete ze všeho radovat.

Proč se v poslední léta množí počet partnerství s velkým věkovým rozdílem? Děkuji.

No, já jsem taky jedna z nich.

Tam jsou různé důvody. Je pravda, že tady jde i o vyzrálost, protože ženy mají v sobě mají emoce; a pánové, to teď není nic proti ničemu, vy víte, že jsme Jednota, to je fakt, ale muž, protože má v sobě logiku, on je jakoby vzdálenější, to se nedá logicky vysvětlit. Kromě toho, že jsem mechanicky ukázala ten předtvar. Ale Bůh je prožitek, to znamená ta žena, která je emocionální (a pozor, může být i muž hodně emocionální, podle toho, jak má nastavený charakter a jak si tím charakterem rozvíří hormonální systém) a tehdy ten prožitek, ta žena, má k tomu blíž. Tudíž muži, kteří jsou už vyzrálí, a využívá se toho, že v posledních, těch hraničních fázích, kdy nás už vypouští ta hmota, ten muž si ještě stihne nabrat ještě víc takové té logiky z toho prožitku, to jednak. A za druhé: i ta žena je prozkoušena, protože jestliže máte o dvacet let staršího partnera, tak tam jste prozkoušeni i tím, jestli vám neumře, jestli se budete o něj starat, až mu něco bude, tam jsou různé varianty, které vy si nabíráte. Vy taky dobře víte, že teď se objevují i nemoci, které dřív tolik nebyly, jako je třeba Alzheimer; nebo jiné stavy, které tu také dřív nebyly – ty jsou také na prozkoušení lidí, karem lpění: tam je vlastně karmajóga, trpělivost, když donekonečna vysvětlujete tomu druhému, a on neví, nepamatuje si, on vás ignoruje. Třeba naše Janička, děda to měl, říkala: „Když vidím našeho dědečka, a strašně ho miluji, a potkám ho, když jdu v noci na záchod, tak on mě chce zabít pantoflí a ptá se, co tam dělám, že mně nezná..., tak to je tedy utrpení.“ Tady to ale musíte skousnout, je to ta forma, která vás vychovala. Takže tady je hodně momentů, které se týkají i tady toho partnerství.

My sami dva jsme byli v tomhle vyzkoušení. Ale vy samozřejmě víte, že jsem vším tím prošla, jinak bych tady nestála... Přitom on se hrozně moc smál a říkal, že se bojí přijet, že mně bude chtít obejmout a já mu řeknu, že mi je to jedno, tak si posluž...“ /Smích/ Tak i tohle je důvod k prozkoušení. Ale věřte mi, že ten svět je tak divoký, a ta hmota tak běsní, že muž, který má ještě hodně silný hormonální systém, tak s ním ty výboje ega, té hmoty, budou jakoby hodně dramaticky útočit, než s člověkem, který to už má pod kontrolou, už ví, co chce, už ty prožitky tam jsou nastavené v tom životě.

Tak a poslední, to už je tolik hodin? Už jsme to přepálili, tak poslední otázka:

Ahoj Ivanko. Šlo by víc specifikovat jakého problému, tématu, se týká kožní ložisko mezi půlkami. Nepříjemné je to už přes deset let den co den, kortikoidy pomáhají, ale nemůžou se užívat pořád. Zkoušela jsem i jiné masti a bylinky - a beze změny. Vaše přednášky poslouchám. Děkuji.

Tohle je na jedničce. Tam bude určitě nějaký časový údaj, který vám teď neřeknu, ale já mám už mnohonásobné vlastní zkušenosti. Vaše tělo je hmota, to už víte. Ta hmota

může být hodně prorostlá, tam jsou plísně, aniž by jste o tom věděli, až do určité míry, kdy se to projeví třeba na kůži. A obrovsky na tyhle věci pomáhá silný, ale opravdu silný odvar ze skořice, který se přikládá na kůži. Ty nejjednodušší věci jsou i neúčinnější. Jestliže je tam i nějaké ložisko, já bych to řešila operativně, skalpelem, když se dá k němu samozřejmě dostat, protože může být nějak hluboko položené... Takže to jsou různé varianty, ale já bych musela vědět i podrobnosti, já nejsem lékař a neviděla jsem to. Ale já si pamatuji, jak jsme jednou s maminkou řešily obrovskou věc. Maminka sekala trávu. A protože se nemohla použít sekačka, tak my jsme tam lezli po čtyřech a sekaly srpem, nádherné to bylo, zpocené jsme byly, bylo to v červnu, strašné vedro, a mojí maminku štípla muchnička do třísla. No, to, co se z toho vyvrátilo... To bylo obrovské ložisko a zánět, maminka nemohla ani chodit, někam dojít... Teprve tehdy mi to řekla. Tak šla sem do nemocnice. Tam jí řekli, že tohle ne, ať s tím jde na gynekologii, jak s tím nechtěli mít nic společného. Na gynekologii se zas báli do toho jít, že to musí strašně bolet, byl to obrovský zánět, to byla taková koule plná hnisu. Takže jsme to udělali tak, že maminka řekla: „Prosím tě, drž mě...“ Já ji chytila, ona si dala z jedné strany ruku, a já jsem jí to mačkala. To si nedovedete představit, jaký absces to byl, něco příšerného... My jsme si v tom vlastně pomohly samy, protože nikdo z těch doktorů do toho nechtěl lézt, jenže to jsme nemohly nechat být. Ona nemohla chodit, nemohla sedět, trpěla jak zvíře... A říkám, ona vždycky prokázala neuvěřitelný věci, takže dneska je fakt v tomhle ukázková.

A dostaly jsme se potom z toho skořicí. Skořice obrovsky dezinfikuje. A pozor, ničí veškeré plísně, na jakékoliv kožní problémy, které byste měli, tak vám obrovsky pomůže. A potom také mastit, mastit, mastit... Ale jestliže je tam ložisko, infekce, tak se to musí vypustit. To nedostanete ničím jiným ven. Jestli jste dlouhodobě nebrala antibiotika, tak já bych to zkusila, ono se to může stáhnout, ale zas to tam jakoby čeká. Tam je nějaké oslabení. Takže bohužel, chce to trpělivost, a zkoušet.

Tihle zoufalí pacienti se snadno dostanou na druhou stranu. Nic jim nepomáhá, tak se vrhnou na zoufale intenzivní hygienu, v extrémních případech jsou schopni vydrhnout se rejžákem i desetkrát denně, což samozřejmě odstraňuje to přirozeně kyselé prostředí kůže, a mnohonásobně se ten problém zhorší...

Já sama, když se tedy bavíme o téhle hygieně, tak já se myji jenom sprchovým olejem, ale jenom ob den, nebo ob dva dny. Jinak se sprchuji jenom čistou vodou, protože ta kůže má svůj tonus. Vy tam máte všechny věci, které potřebujete k tomu životu mít.

A také zvyšte prosím vás obsah živé stravy. Třeba i na šedesát procent. Saláty – ovoce nemíchat se zeleninou, jsou tam látky, které jdou jakoby proti sobě; jeden den budete mít zeleninový, druhý ovocný, to je super, a pak si jezte to, co potřebujete, i co vám chutná, ale i tohle vám pomůže. Teď jsou takové ty lisy, oni jsou tedy hodně drahé. Také mixované smoothie, to je tedy také perfektní, ale částečně se to ničí tou teplotou, jak se mixér zahřívá, i se rozsekají ty buňky. Ale tohle lisuje pomalu a padají z toho takové suché špalky, ono to vypadá jak kozí bobky, které se vyhodí, ale ta šťáva je důležitá.

Můžu se zeptat? Ty jsi říkala, že zánět a zánětlivá ložiska jsou vlastně nevědomý rozklad...

Jako je pravda, že to tělo se něčemu brání, tam musel být blok, když něco se dělo. Takhle, když tohle tělo, ta hmota, někde udělá mínus, což je na jedničce, něco jsem považovala za špatné, nějaké chování buď člověka, nebo situaci – tak já tuhle čakru oslabím, to znamená spodek pánevní a nohy. Jestliže jsem oslabená, tak ty bakterie, které by tam normálně žili a neuškodili, tak tady se rozmnoží – a něco tam vznikne. To je logické, to je všude. Opar je to samé. To, co způsobuje opar, tak to tam žije pořád na té kůži, to máte všude, ale jakmile se zhoupnete, tak už vás to svědí, už to tam je. A to je na každé úrovni těla.

Takže i vztahové věci se tímhle dají rozklíčovat?

Ano, ale teď je to ještě horší, protože to tělo má jinou vibraci, takže teď je to rychlejší, protože teď na kohokoliv se podíváte, něco má už zdravotního...

Takže já můžu tomu člověku pomoci rozhodnout se, když to potřebuje slyšet...

Ano, všechno, co jsem v minulosti považoval za špatné, zkrátka bylo dobře. Vy to dneska už vidíte, protože vy jste se dneska díky tomu naučili reagovat, jak reagujete. Kdyby jste dneska každý z vás nebyli takoví, jací jste, tak by jste si neprožili svůj vlastní osud takový, jaký byl. A tak to jde krok za krokem, takže všechno bylo dobře. A teprve tehdy, až si skutečně dojdete na konec všech těch zkušeností, tak ta hmota vás vypustí.

Takže krácejte, mějte se hezky, bylo mi s vámi fakt dobře. Děkuji. /Potlesk/